

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

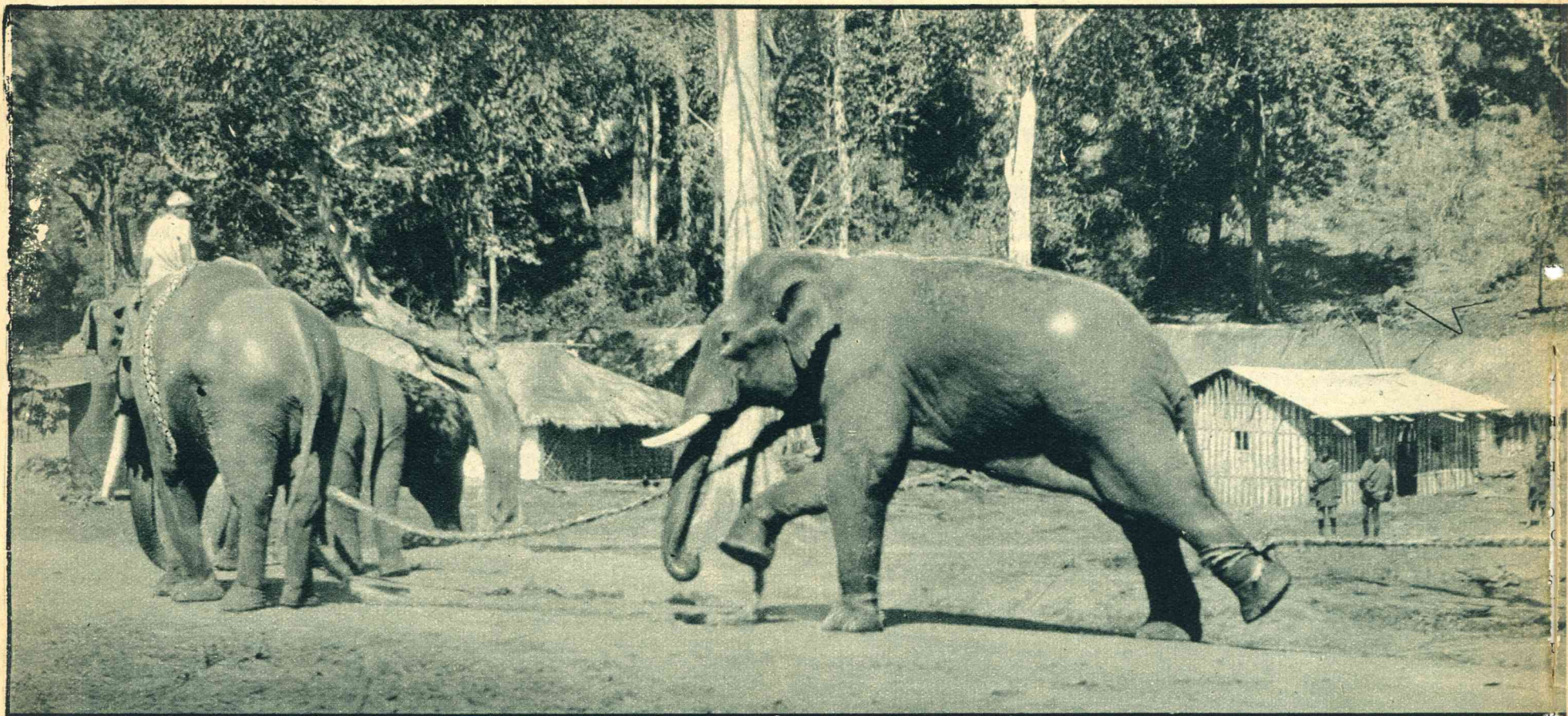
REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

KERSENTIJD

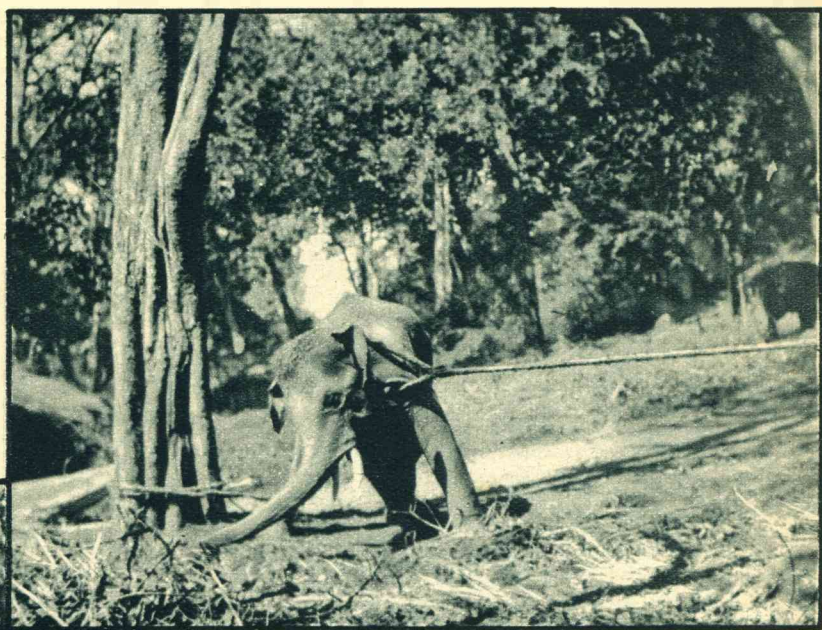
OLIFANTENJAGEN

Er wordt, het zal aan onze lezers niet onbekend zijn, nogal verschillend geoordeeld over het vermaak, dat men „jacht” noemt. Welke ook de sportieve sensaties mogen wezen, die aan het jagen verbonden zijn, moeilijk zal men kunnen ontkennen, dat er iets naargeestigs schuilt in het bedrijf een dier te doen achtervolgen door mensen en honden, totdat het eindelijk, uitgeput, een prooi wordt van zijn kwelgeesten.

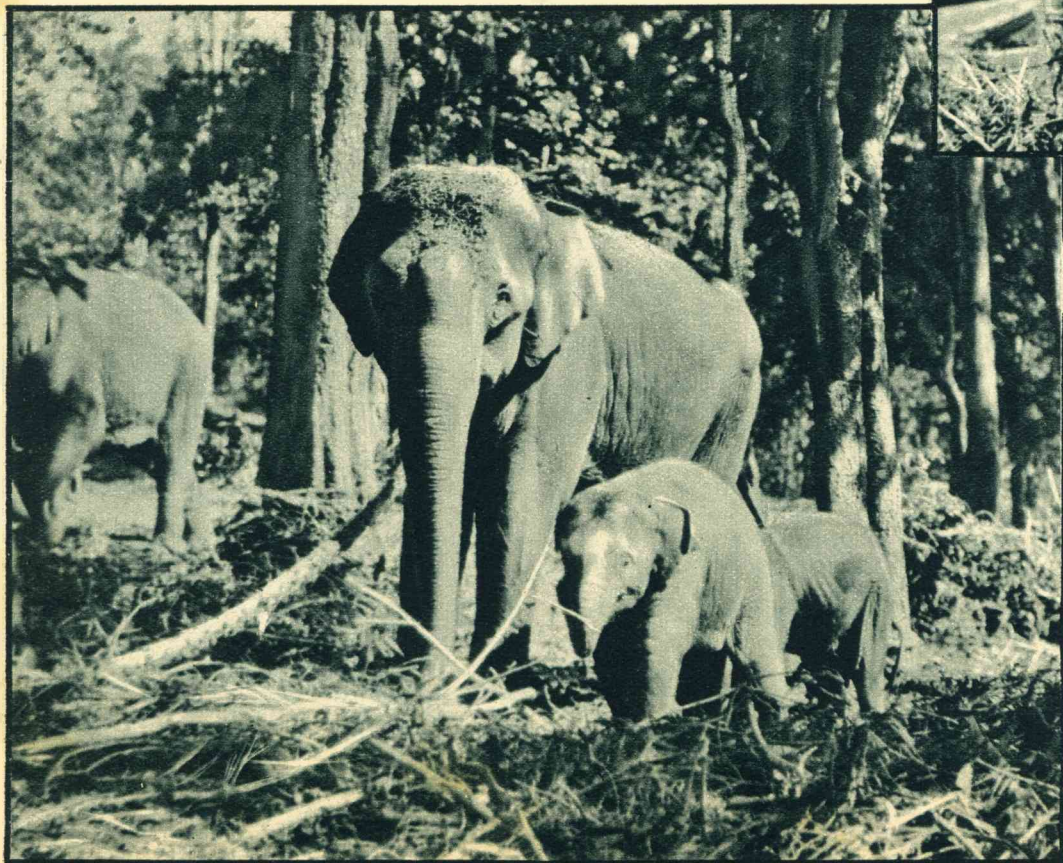
In tegenstelling met de jacht op tal van andere dieren is die op olifanten niet wreed. Het doel is allereerst verschillend van dat van andere jacht-partijen.

Immers, de olifant wordt levend gevangen, om daarna getemd te worden en den mensch te dienen. De Achter-Indiërs zijn wel de grootste meesters in de moeilijke kunst van het olifanten-jagen.

Men vindt onder dit volk vele families, die sinds eeuwen befaamde olifantenvangers en -temmers zijn en bij wie de voornaamste eigenschappen van listigheid, moed en voorzichtigheid steeds van vader op zoon overgingen. Zij verstaan hun vak zoo goed, dat zij  n in staat zijn 'n enkelen olifant uit 'n heelen troep weg te rooven,  n de dieren bij kudde tegelijk te vangen. Dit laatste wordt als veel moeilijker beschouwd.

Een die niet mee wil, maar wel moet.

Gevaarlijk is het evenwel niet. In Siam en Indië houdt men zulke drijfjachten vaak ter eere van Europeesche gasten, die met hunne dames op speciale tribunes het bedrijf gadeslaan. De meeste jachten worden in Indië in het droge seizoen gehouden. Met eenige honderden inboorlingen en zooveel mogelijk tamme olifanten trekt men naar de streek, waar een kudde gesignaleerd is. In een wijden boog, die soms wel tien kilometer lang is, omsingelt men de kudde met een haag van dubbele posten, die ongeveer zeventig meter van elkander zijn verwijderd. En nu kan het spel, waarbij de goedmoedigheid der olifanten en de slimheid der drijvers wel het opmerkelijkste zijn, beginnen. Binnen enkele uren is de omsingeling voltooid door op de uiterste grenzen van den cirkel een heg van bamboe te bouwen. De drijvers verschuilen zich achter boomen en lage struiken,

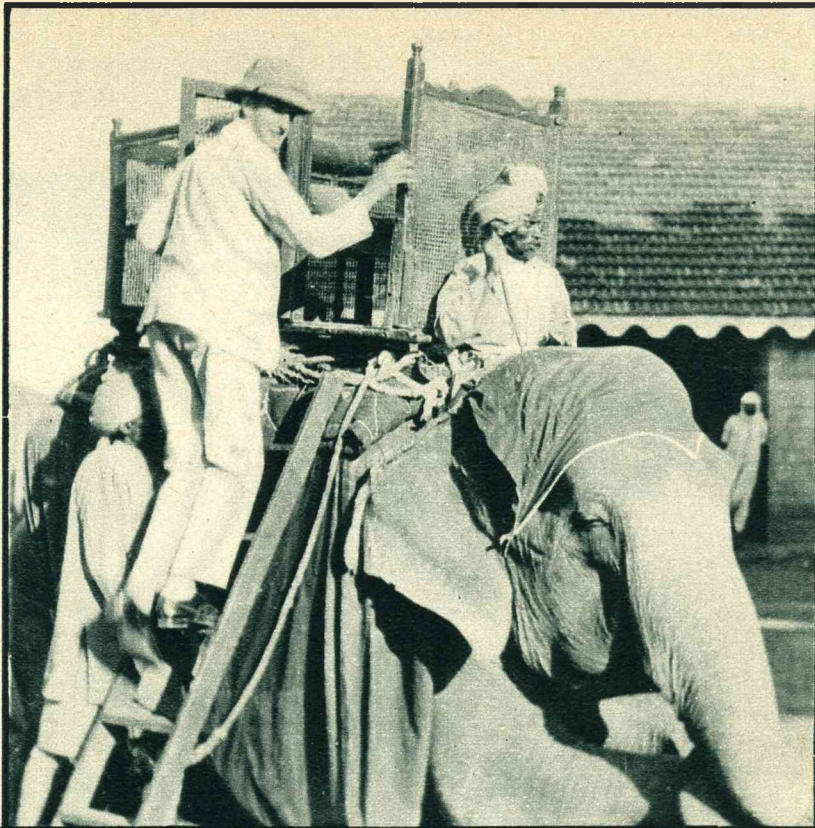
Mama en de kinderen op weg naar de beschaafde wereld.

Een pas gevangen olifant doet moeite om zich van zijn strik te bevrijden, om zijn slagtanden weer in de wildernis te gaan slijten.

terwijl zij tevens van takken en bladeren „schijnboschjes” maken, die zij zich zelve voor het lijf binden, en waarmede zij voorzichtig maar zeker voortrukken. De dieren bemerken slechts zelden, dat zij ingesloten zijn en komt het, des nachts, al eens een enkele maal voor, dat zij onraad bemerken en de omheining van bamboe willen vernietigen, dan worden zij door schreeuwen, schoten

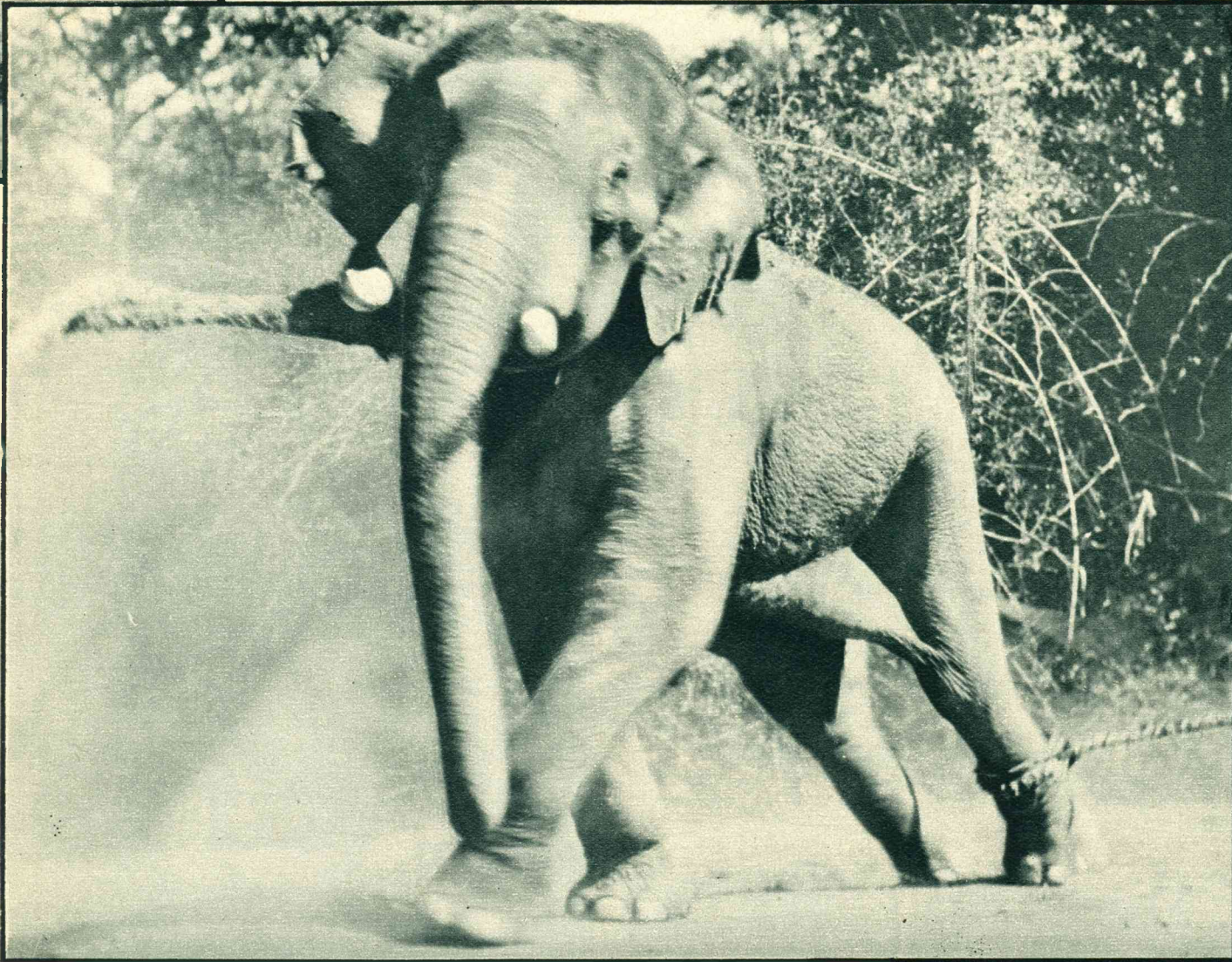
wordt de kudde tusschen de wijde deuren gedreven. Zijn zij eenmaal daartusschen gejaagd, dan geschiedt de laatste stormloop: de dieren worden opeengejaagd en het luik valt achter hen dicht. Niet altijd gaat het zoo gemakkelijk, hetgeen te begrijpen is. Het gebeurde meer dan eens, dat de dieren door de omsingeling heenbraken of zelfs dat zij de zware khedda vernielden. Maar over het algemeen laten de dieren zich, goedmoedig van aard als ze zijn, betrekkelijk gemakkelijk vangen.

Het temmen levert heel wat meer moeilijkheden op. Hierbij maakt men gebruik van makke oli-

In dienst van den mensch: de olifant als „open tram”.

gebonden en zoo aanvaardt men den terugtocht. En het is juist tijdens het huistoe gaan, dat de dieren probeeren zich los te rukken. Maar blijkbaar heeft de bedaardheid van de anderen een kalmeerenden invloed en betrekkelijk spoedig is het dier er aan gewend, den mensch zijn diensten te bewijzen. Als rijdier en lastdier bewijst de olifant groote diensten, terwijl hij als „ivoor-leverancier” zeer gezocht is. Ook heeft hij een taak in het Indische en Siameesche leger, maar die zal weldra tot het verleden behooren. Niet zoozeer als gevolg van de ontwapenings-conferentie als wel van het uitdenken en in gebruik nemen van moderner strijdmiddelen.

Woedende pogingen om los te komen hebben geen resultaat.

in de lucht, fakkelzwaaien en groote vuren weer teruggedreven. Ongeveer een week gaat op deze wijze voorbij.

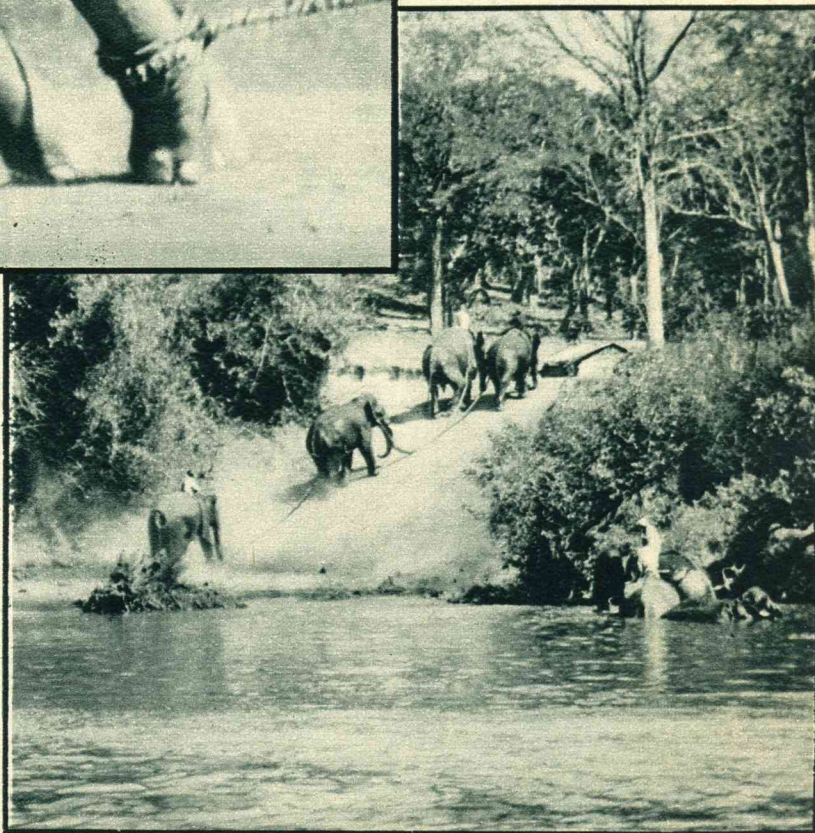
Op een gunstige plek, bijvoorbeeld dicht bij een beek of een bron, hebben de als struikgewas gecamoufleerde jagers inmiddels een „khedda” gebouwd, een vier meter hoog uit boomstammen samengesteld getimmerte, dat een doorsnede heeft van twintig tot vijftig meter. Het is eigenlijk een groote kamer, met 'n vier meter breedte ingang. De deur gaat naar beide zijden zeer wijd open, en voor den ingang kan men 'n soort rolluik van boomstammen van boven af neerlaten.

Is men er in geslaagd de voorbereidingen in orde te brengen, dan wordt de kring om de dieren al nauwer en nauwer toegenomen, eerst gaat men langzaam vooruit, maar al spoedig sneller en sneller. Onder veel geschreeuw en geroep, en het veroorzaken op allerlei manieren van allerlei herrie,

fanten. Zeer eigenaardig is het, dat de reeds vroeger gevangen dieren niet tezamen met hun nog wilde soortgenooten pogingen tot ontsnappen doen of zich tegen den mensch keeren. Niets hiervan. Hieruit zou men mogen concluderen; dat het met de soms hoog geroemde „intelligentie” van den olifant toch niet zoo bijster gesteld is.

Als de beesten cenmaal in de hierboven beschreven ruimte gevangen zijn, worden zij met vrijwel onbreekbare stangen aan de tamme broertjes en zusjes vast-

Gevangen olifanten moeten door de rivier waden.

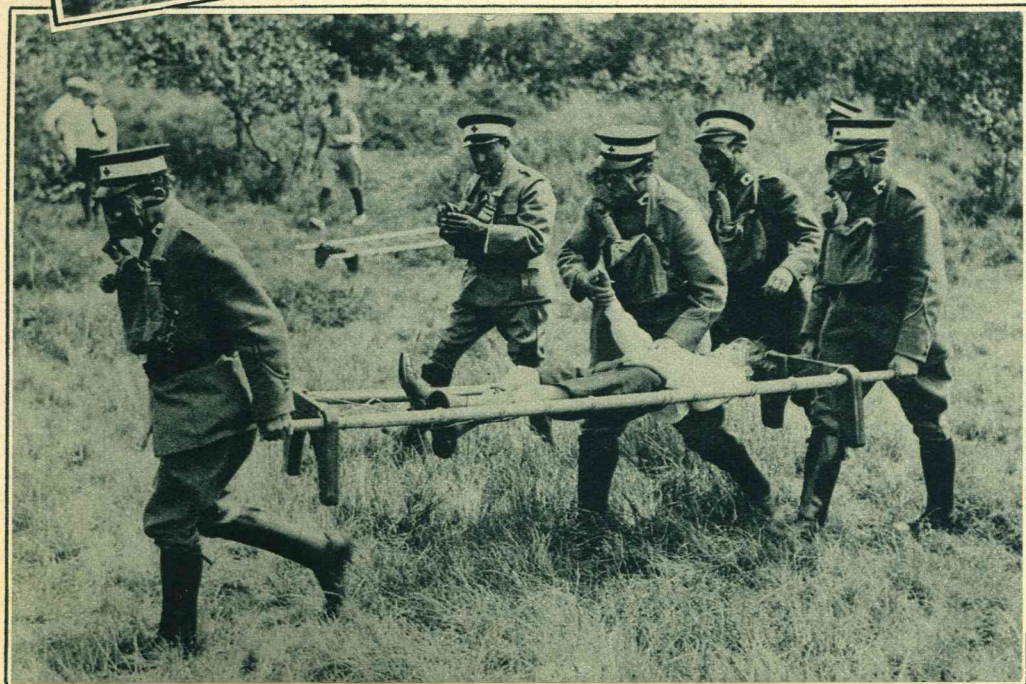

Wat ziet u voor
bijzonders aan
deze foto van
het Centraal
Station te Am-
sterdam? Geen
taxi's. De „blok-
taxichauffeurs”
waren in staking
gegaan. Het on-
gerief voor het
publiek duurde
echter maar kort

Uit het nieuwe land. De hooioogst in
den Wieringermeerpolder is zeer goed.

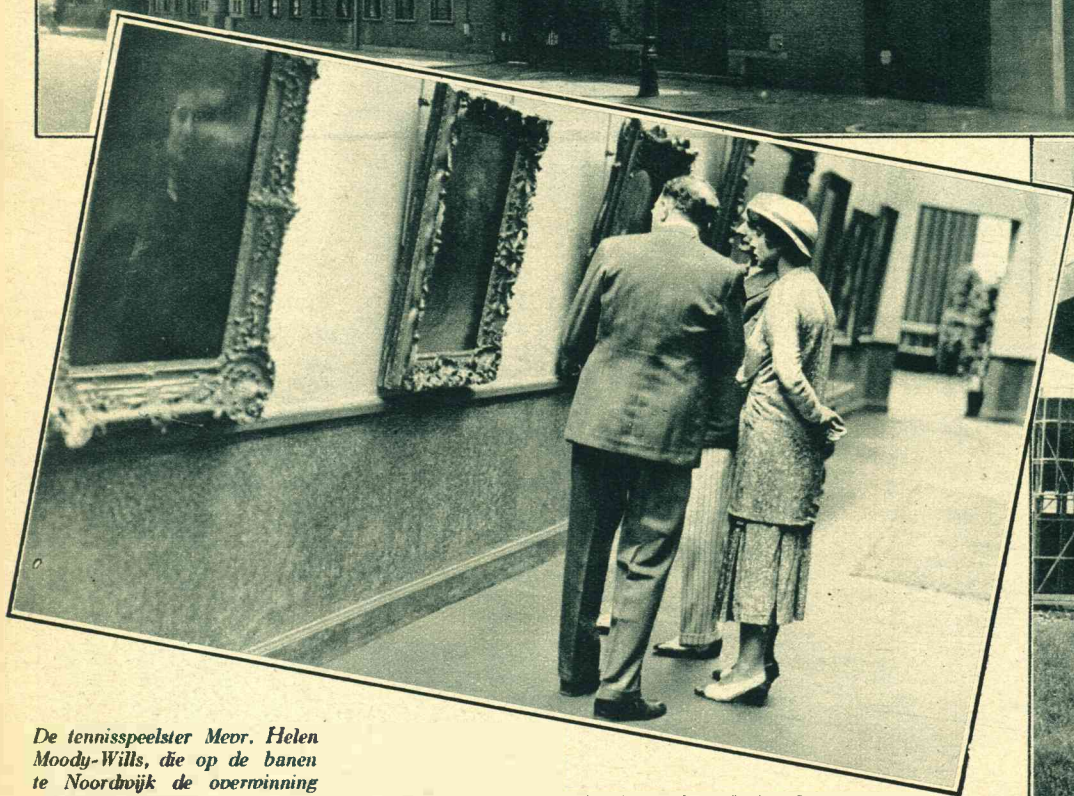
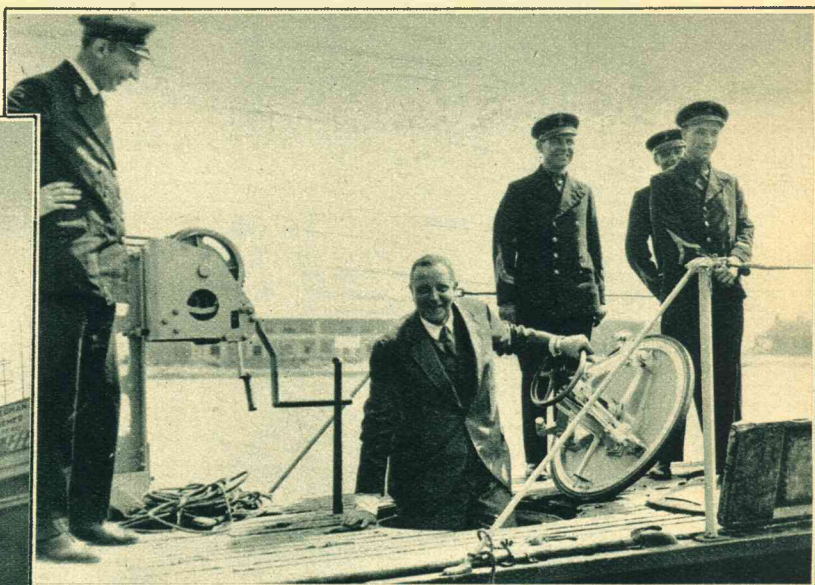
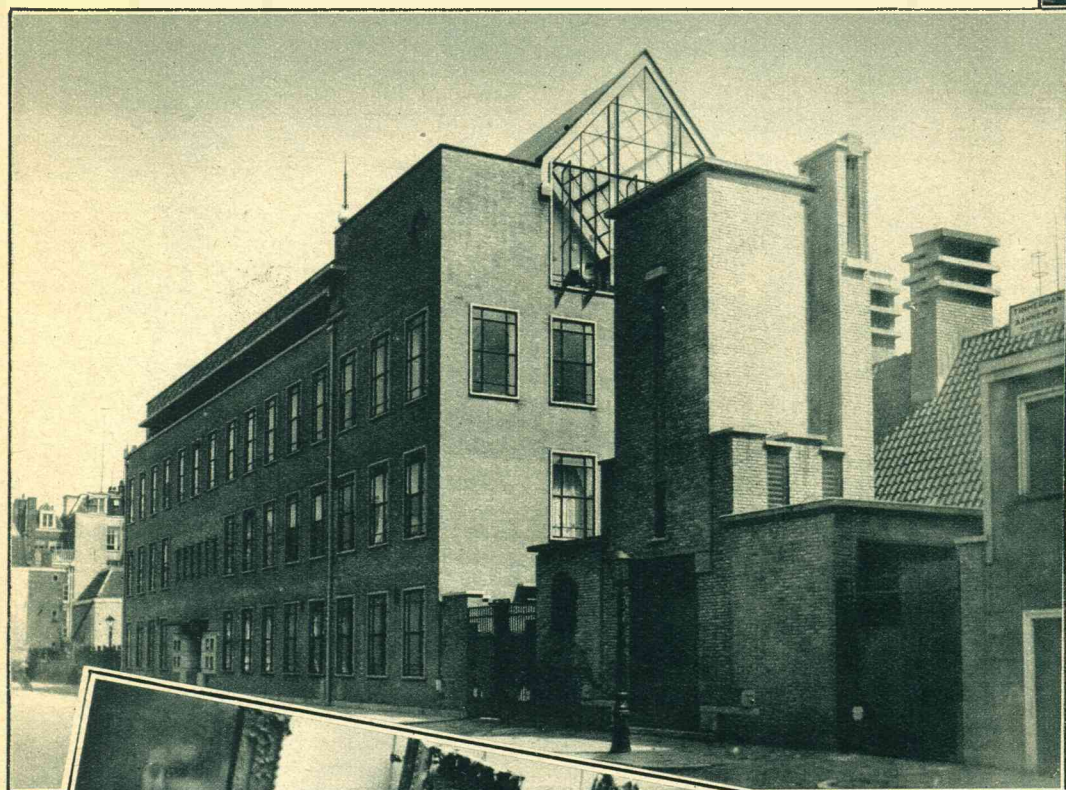
Door „Het jong Tooneel” werd op het landgoed „Wal-
den” te Bussum een voorstelling gegeven van „Don
Quichot.” Don Quichot, en Sancho Pancho, zijn schildknaap.

Te Castricum hield het Rode Kruis oefeningen.
Een „slachtoffer” van een gasaanval wordt
door gemaskerde hospitaalsoldaten weggebracht.

VAN HIER EN GINDS

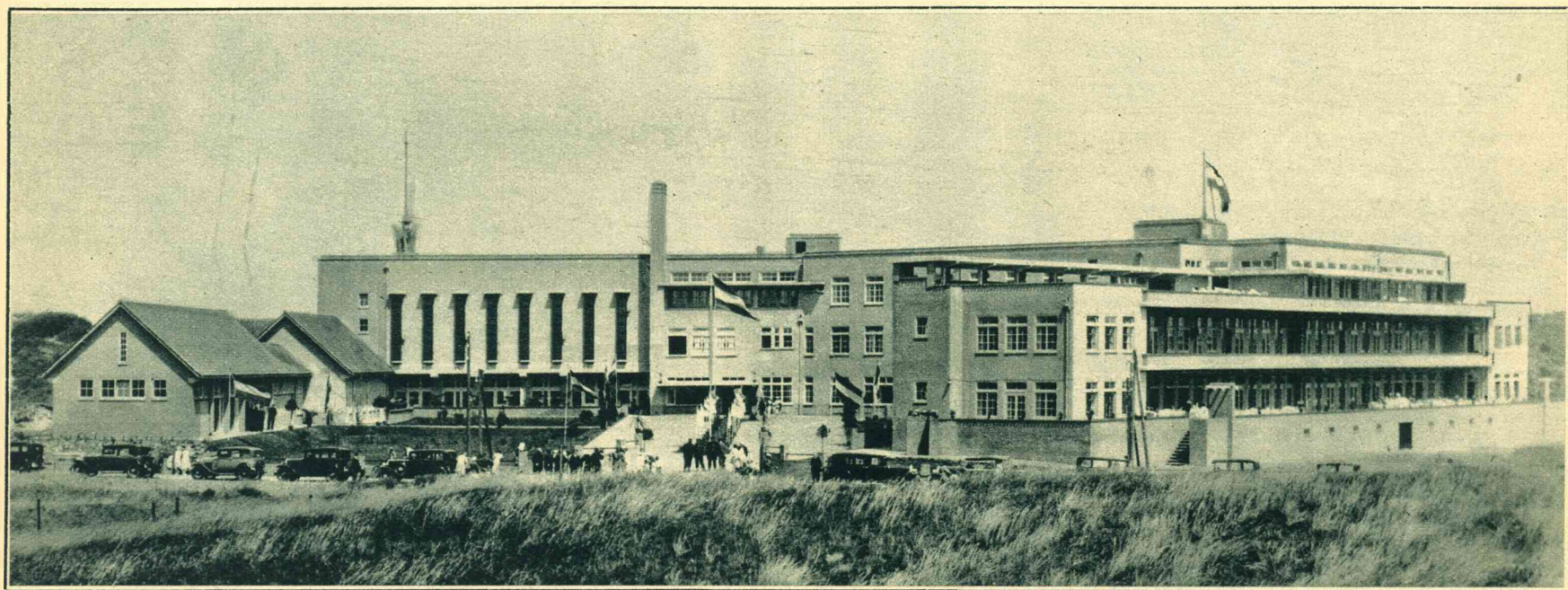
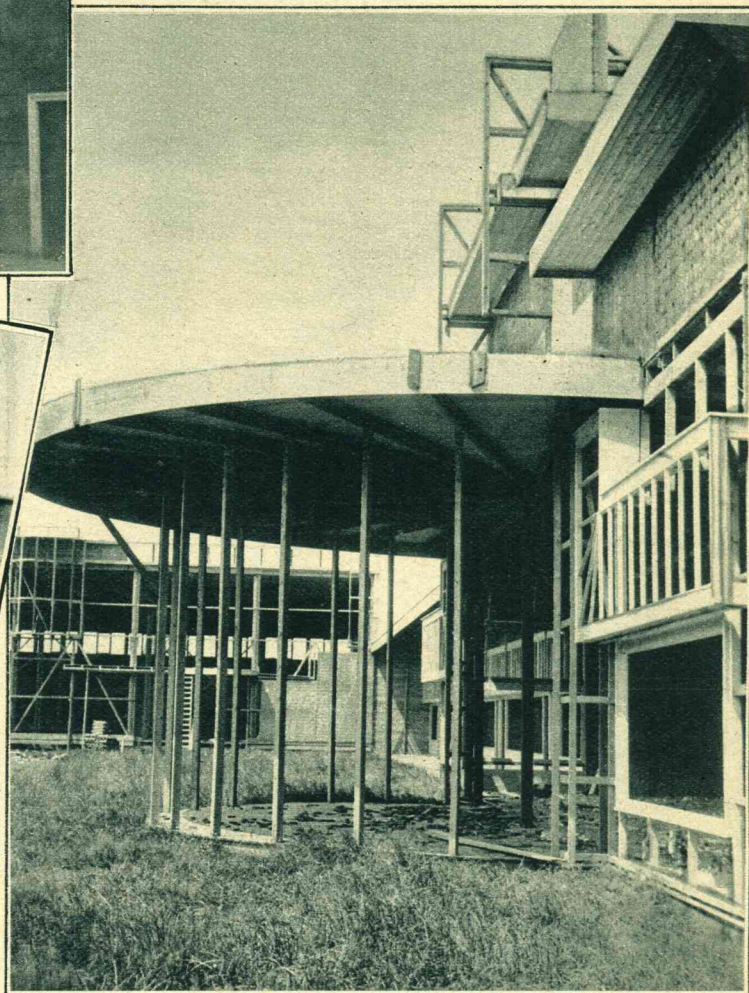
Aan de eerste Helmerstraat zal binnenkort een nieuw gebouw van den Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst in gebruik worden genomen. Er zal tevens een consultatiebureau voor zuigelingen worden ingericht.

De onderzeeër O. 15 vertrok van Nieuwediep om slingerwaarnemingen te doen op den Atlantischen Oceaan. Professor Vening Meinesz maakt wederom den tocht mede.

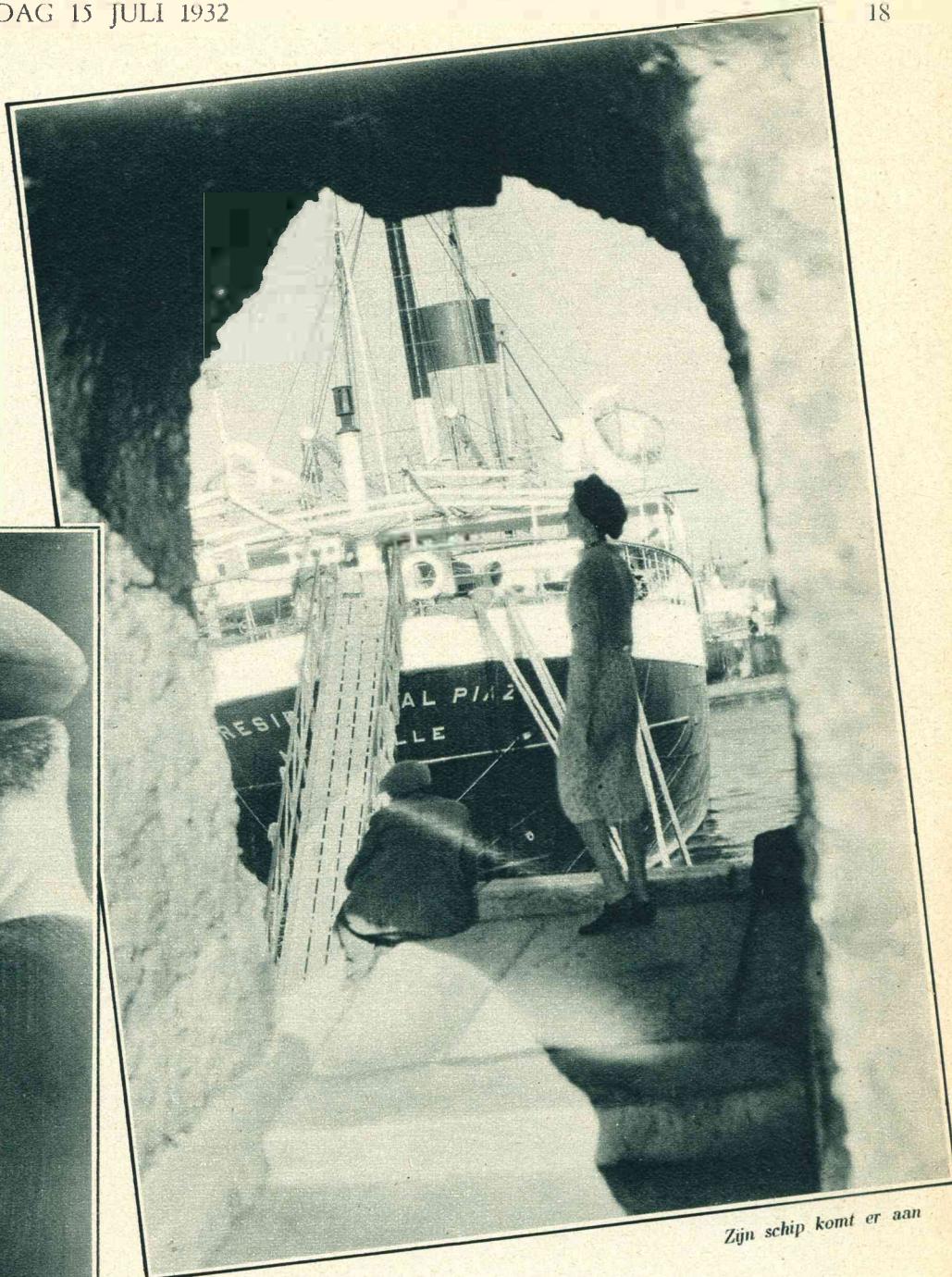
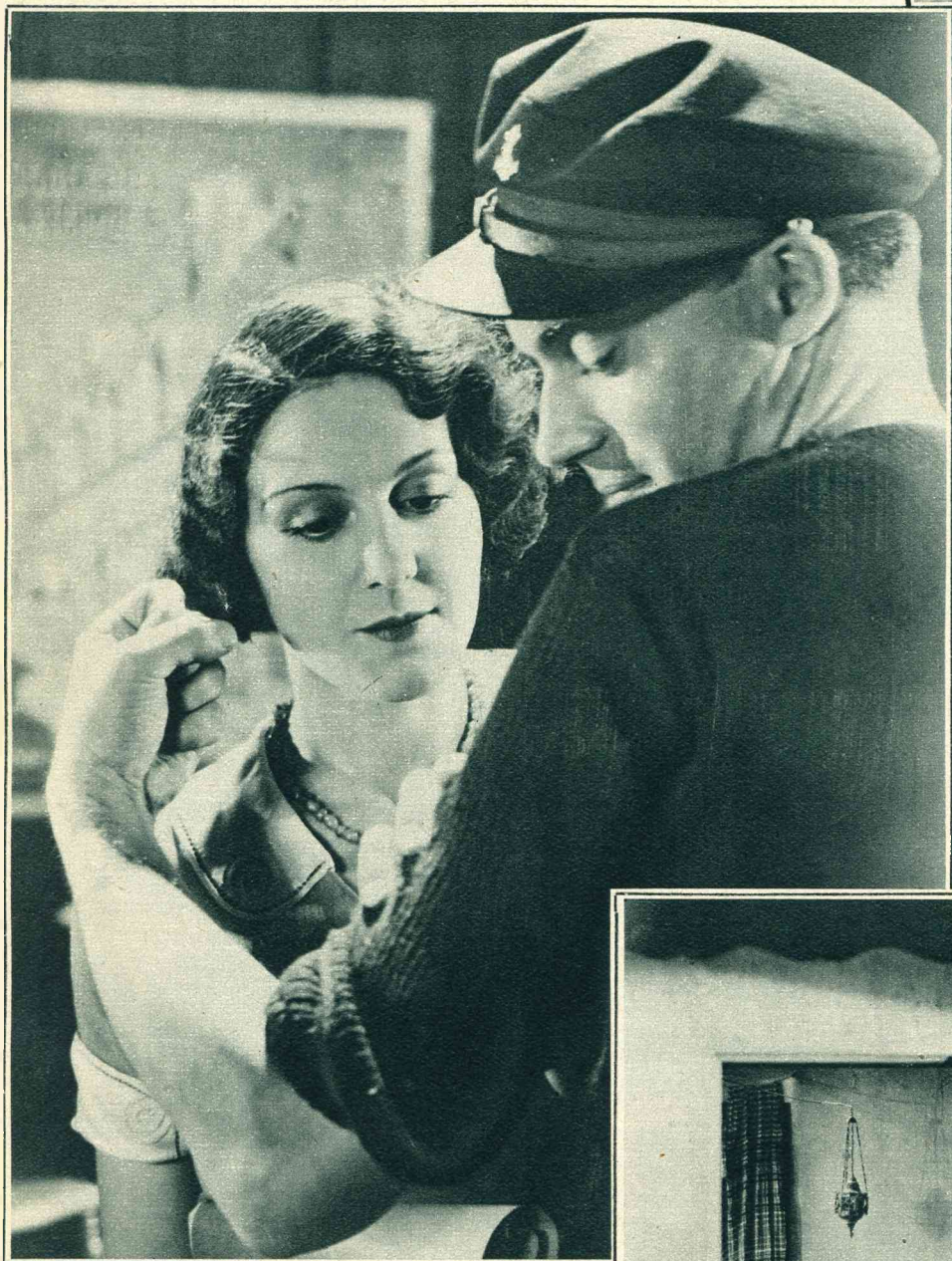
De tennisspeelster Mevr. Helen Moody-Wills, die op de banen te Noordwijk de overwinning behaalde, heeft nog van iets anders dan met een racket slaan verstand. Zij bezocht de Rembrandt-tentoonstelling te Amsterdam.

De Amsterdamsche kruideniers gaan een tentoonstelling houden naast het Lunapark te Diemen. De hal in aanbouw.

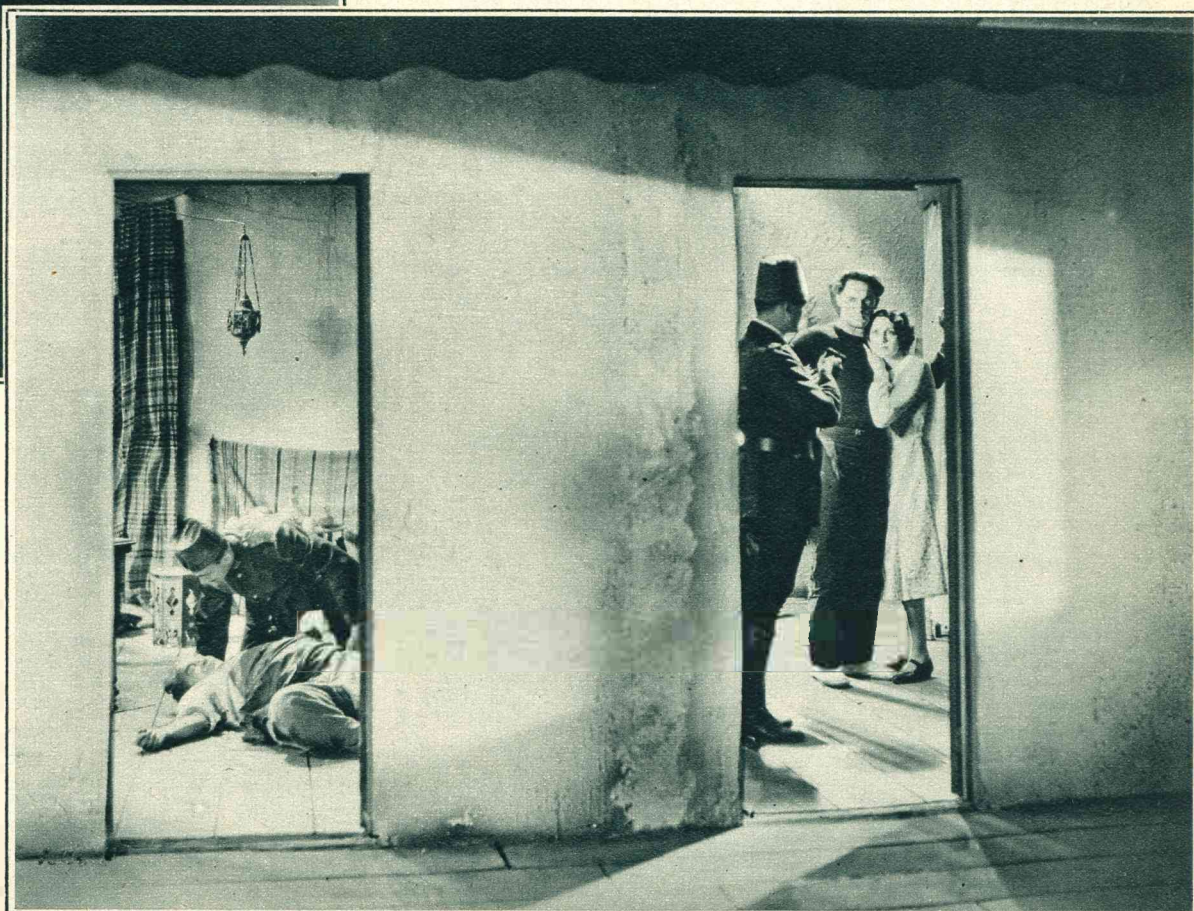
Te Wijk aan Zee werd het R.K. Sanatorium „Heliomare” door den Bisschop van Haarlem ingewijd. Een overzichtsfoto van de inrichting.

NACHTEN IN PORT-SAID

Zijn schip komt er aan

Het meisje controleert de spierkracht van haar geliefde.

Is het nog noodig, iets aan den titel van deze Paramount-film toe te voegen? We gelooven van niet. Want hoeveel vermaardheid deze havenplaats ook heeft, als woonstad is haar reputatie nu niet zoo bijzonder gunstig. Waar de nachten werden uitverkoren om te filmen, is het duidelijk, dat er zich 'n lugubere geschiedenis vormde van een meisje, een troep schurken en een netten zeeman, welke laatste volgens alle regelen der kunst de misdaad straft en dan tenslotte nog met zijn liefde op de koffie komt. De grootste bekoring is echter wel, dat deze film in Port Said werd opgenomen en men goede fotografien van deze stad en haar haven te zien krijgt.

Up and downs in Port Said.

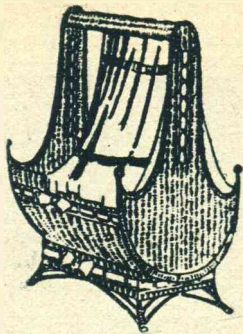
Mijn

opgewektheid en goede gezondheid heb ik te danken aan het gebruik van de onovertroffen

Vasenol
WOND-EN KINDER-POEDER

LUIERMANDEN

en WIEGEN bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

Slechts het beste kan
de Schoonheid dienen!

Verfrisch U daarom ge-
regeld met de heerlijke
„4711”, geniet van den
fijnen, pittigen geur van
deze edele en echte Eau
de Cologne. Waardevolle
schoonheidsmiddelen, wel-
ke de gezondheid bevoor-
deren en de natuurlijke
bevalligheid verhooogen,
zijn ook de andere be-
roemde „4711”-producten
— zeepen, crèmes, poe-
ders, parfums — die,
evenals „4711” Eau de
Cologne, kenbaar zijn aan
het getal „4711” op het
bekende Blauw - Goud -
Etiket.

4711 Eau de Cologne

„4711” Frozoclon (Koelstift van vaste Eau de Cologne) f 1.75 en f 1.10

ABONNEERT U OP DE STAD AMSTERDAM

N.Y. MAGAZIJN DE BYENKORE

DEN HA

Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

ROTTERDAM

AMSTERDAM

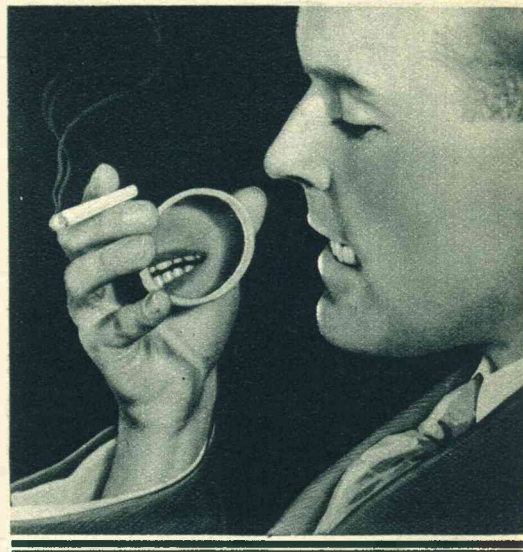
AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Is het nu
noodig, dat
Uw tanden
eerst geel
worden?

Neen!

Gij, rooker, zijt in het bijzon-
der aangewezen op een sterk
werkende aromatische tandpasta.

Gebruikt daarom
Pebeco Tandpasta.

Alleen reeds de krachtige ver-
frisschende smaak bewijst U, dat
de werking van PEBECO zich

niet alleen beperkt tot het par-
fumeeren der mondholte, doch
werkt PEBECO veel meer op
den bloedsomloop in het weefsel
van de mondholte, waardoor tan-
den en tandvleesch sterk en ge-
zond worden.

PEBECO verleent bovendien den
rooker een zuiveren frisschen adem.

Pebeco Mij., Sarphatiede 3, Amsterdam-C.

Pebeco is billijk
35 en 55 cents
in zuiver tinnen tuben

ZOMERHITTE

VERMIST GEMELD

Door

L. Lewellyn Hughes

In de archieven van het Deutsche departement van Oorlog bevindt zich ook een deeltje in handig formaat, deel 17 A. Slaan we dit op goed geluk open, dan zien we daar staan op bladzijde 141: Boehmer D., particulier, 116de regiment, 17de legercorps enz.... op 't slagveld gesneuveld; verder: Boehmer E. Boehmer F., gesneuveld; aan wondkoorts overleden.

Beschouwen we Boehmer L. eens wat nader, dan lezen we: Boehmer L. tweede luitenant, 64ste bataljon, 7e regiment der Beiersche Garde, 11de legercorps, geb. te München in 1892, vertrokken naar de Vereenigde Staten in 1908, doet de noodige stappen om het Amerikaansche burgerrecht te verkrijgen November 1913; genood met Edith Harris uit Brooklyn, Juni 1914. Naar Duitschland teruggekeerd Juli 1914; toegevoegd aan den militairen Inlichtingendienst bij het 11de legercorps te Berlijn, Augustus 1914.

Uit een en ander valt de gevolgtrekking te maken, dat mijnheer L. Boehmer 's voornemen, om Amerikaansch burger te worden, niet zeer ernstig gemeend was.

Maar laat ons verder gaan: In Mei 1915 geplaatst op de voorloopige bevorderingslijst en overgeplaatst naar 't hoofdkwartier van den Inlichtingendienst te Coblenz. Definitief bevorderd tot kapitein: September 1916.

Nu komt het merkwaardigste:

Op zijn verzoek overgeplaatst met den rang van luitenant naar het 64ste bataljon, 7e regiment van de Beiersche Garde, 11de legercorps, staande in het gevechtsfront, April 1918.

Vreemd, inderdaad! De Beiersche garde behoorde tot de Deutsche divisies, die ten Zuiden van Soissons tegenover de Amerikanen stonden en in April 1918 maakten de Yankees zich gereed om tegen den vijand op te trekken. Boehmer sprak vloeiend Engelsch. Hij kende de Amerikaansche landstaal, en haar karakteristieke eigenaardigheden. Deze kennis had hij zich door diepgaande studie eigen gemaakt. Twee jaar geleden was hij nog hoogleeraar aan de uiversiteit van Columbia.

Het rapport eindigde als volgt:

Vermist gemeld, September 1918; officieel ingeschreven als zoodanig: December 1918.

De grijze, laag hangende wolken voorspelden op dezen Septembermiddag regen. Op de gezichten der Duitschers lag een sombere uitdrukking. Soissons was, na een vastberaden stormaanval der Amerikanen, gevallen en de geheele Deutsche gevechtswaard werd met algeheel ondergang bedreigd. Links, op ongeveer drie mijlen afstand van Soissons, stonden twee Beiersche divisies, die in allerijl daar van uit het Noorden waren samen getrokken. Om den toestand te redden, moest onmiddellijk een tegenaanval op groote schaal gedaan worden. Van dezen tegenaanval hing alles af. Het plan daartoe was dan ook met de uiterste zorgvuldigheid beraamd. Alles was in 't werk gesteld om den opzet te doen slagen. Mislukking zou steeds verder retireeren beteekenen, en, wat meer is, het einde van den tegenstand der Duitschers tot gevolg hebben. Den vijand als 't ware in een wig drijven, was de eenige uitkomst; daardoor zou de positie der Amerikanen in Soissons niet langer houdbaar zijn en zouden ze genoodzaakt worden hun stellingen prijs te geven.

In een door den Inlichtingendienst van 't 11de legercorps bezette bomvrije schuilplaats zat een jongman van ongeveer zes en twintig jaar een aantal kaarten, luchtfoto's en mededeelingen van krijgsgeschiedenis te bestudeeren, te zijner beschikking gesteld door kolonel von Wunderlich, der chef van dienst in het hoofdkwartier te Coblenz. Het was niet de eerste maal, dat hij dit alles bestudeerde; reeds drie dagen en drie nachten was hij er mee bezig. Kaarten, foto's en mededeelingen hadden betrekking op de Amerikaansche linie en versterkingen. Het bestudeeren van een en ander verschaften den jongen man blijkbaar veel voldoening, want nu en dan glimlachte hij tevreden.

Lang van gestalte, bleek, de rusteloos heen en weer dwalende oogen achter een uilenbril verborgen, zoodanig, dat ook de wenkbrauwen onzichtbaar bleven, leek hij het type van den Duitschen officiers te velde. Waarom luitenant Boehmer nu en dan tevreden en geheimzinnig glimlachte, viel echter moeilijk te raden.

Ronduit gezegd: er was geen reden om te lachen, zelfs niet om te glimlachen. Hij had zich uit eigen beweging aangeboden om de positie van den vijand te verkennen onder begunstiging van den nacht en vermomd als Amerikaansch officier, en onmogelijk was het niet, dat de Amerikanen daar niets van moesten hebben.

Om den voorgenomen tegenaanval te doen slagen, was een juist gepointeerde kanonnade van het grootste belang. Inderdaad, het was noodig, dat al de Amerikaansche batterijen en mijnwerpers, de stellingen der machine-geweren, de munitie-magazijnen en bergplaatsen voor proviand, door dezen laatsten onverhoedschen stormloop der Duitschers te pletter geschoten werden, alvorens de dappere soldaten tot den aanval overgingen.

Daarom dan ook had de militaire staf een nauwkeurige studie gemaakt van de vijandelijke stellingen. Door de Deutsche vliegers waren honderden foto's van verschillende punten dier stellingen genomen. Tot op een centimeter was de maat van tal van kruiswegen berekend; in 't kort, de positie der Amerikanen stond den Duitschers duidelijk, tot in de kleinste bijzonderheden voor den geest, zoodat de met de leiding van den aanval belaste officieren volkomen op de hoogte waren, ook van de schijnbaar weinig terzake dienende details van hun operatiedoel.

Inmiddels had een bataljon stormtroepen een soort klopjacht gehouden en als resultaat daarvan een aantal Amerikanen gevankelijk binnen gebracht. Deze lieden werden aan een streng verhoor onderworpen, inzake het aantal troepen in de vijandelijke stelling, den voorraad munitie en het reserve-materiaal. En om de gegeven inlichtingen te controleeren, had luitenant Boehmer aangeboden naar de vijandelijke stellingen te sluipen en de positie der Amerikanen zoo nauwkeurig mogelijk te verkennen.

Bij het uitbreken van den oorlog was hij toegevoegd aan den Inlichtingendienst van 't 11de legercorps te Berlijn, later in Coblenz. Toen de Vereenigde Staten zich aan de zijde der Entente schaarden, was hij, op verzoek, naar een bataljon in het front overgeplaatst. Waarom hij zoo dwaas was, zooiets te doen: een makkelijk baantje er aan geven om z'n corpus aan de kogels der vijandelijke scherpschutters bloot te stellen, dat scheen niemand te weten.

Hoe dan ook, hij had in 't woud van Belleau en bij Château-Thierry gevochten, zich daar zeer dapper gedragen, was bij dagorder eervol vermeld en in 't laatste treffen licht gewond. Van deze gelegenheid — een granaatsplinter in de kuit van z'n linkerbeen — had hij partij kunnen trekken, om het verdere verloop van z'n militaire loopbaan in een veld-hospitaal af te wachten.

Maar luitenant Boehmer steeg nog hooger in de achting zijner superieuren, toen hij, als om een voorbeeld aan z'n manschappen en medeofficieren te geven, kreupel zijnde, het veld bleef houden, totdat z'n wonde geheeld was. Iedereen sprak met veel lof over hem!

Nu was alles klaar voor z'n groot waagstuk! Nu weten we ook waarom hij, over z'n kaarten en foto's gebogen, herhaaldelijk glimlachte. Het was, omdat hij de loopgraven in de Amerikaansche stelling zoo op z'n duimvinger kende, dat hij er in 't donker wel den weg zou kunnen vinden. Z'n

Engelsch was onberispelijk; men hoorde er niet het geringste Deutsche accent in. De uniform van een krijgsgeschiedenis Amerikaanschen artillerie-officier was pasklaar voor hem gemaakt; de vijandelijke onderscheidingsteekens voor de divisie, de brigade en de batterij, waren zorgvuldig gekozen.

Op het oogenblik, dat we met von Boehmer kennismaken, was generaal von Lichner bij hem, een zeer bekwaam opper-officier van de artillerie, en bevelvoerder over meerdere artillerie-brigades, bestemd en gereed voor het spervuur. Ze hadden een paar uren lang over de samentrekking der andere onderwerpen in verband met den aanval gesproken. Ofschoon het hem niet ronduit te kennen was gegeven, was men er zoo goed als van overtuigd, dat luitenant Boehmer niet terug zou komen. Daarom was hij gewapend met een paar vuurpijlen, waarmee hij, wanneer hij gevangen genomen werd, luchtseinen kon geven. Nadat dus alles met bijna mathematische zekerheid geregeld en vastgesteld was, begon generaal von Lichner over meer persoonlijke zaken te spreken.

„Het was dus op uw huwelijksreis, dat u in 1914 naar Duitschland terugkeerde?”

„Ja.”

„Hoe lang was u getrouwd, toen u bij den Inlichtingendienst kwam?”

„Precies zes weken.”

Dit scheen von Lichner zeer tragisch te vinden. Hij zocht naar woorden om aan z'n sympathie voor den jongen man uiting te geven. Luitenant Boehmer haalde echter z'n schouders open en sprak: „We waren nauwelijks in de gelegenheid geweest elkaar te leeren kennen. Zoo was het trouwens beter. Wanneer we inplaats van zes weken zes jaren getrouwd geweest waren, dan zou de scheiding ons nog zwaarder gevallen zijn. Nu was het nog min of meer kinderspel. Ik was twee en twintig en zij pas negentien.”

De generaal keek hem vriendelijk aan.

„Dunkt u dat?” vroeg hij. „Op dien leeftijd is de liefde anders een levenskwesitie. U spreekt te veel als soldaat, luitenant. Ik verbeeld me, dat het afscheid tusschen u en uw jonge vrouw zeer roerend moet geweest zijn.”

Luitenant Boehmer ging daarop niet in. „Eigenlijk,” antwoordde hij, „hebben we geen afscheid van elkaar genomen. Er was geen gelegenheid om dat te doen.” Z'n stem klonk dof en toonloos. „We hadden passage genomen op een Italiaansche boot, die van Hamburg naar New-York voer en...” dit zeggend kregen z'n lichtblauwe oogen een droefgeestige uitdrukking — „de boot vertrok zonder mij; dat is alles.”

„Ik beklaag u. En bent u nooit weer bij elkaar gekomen?”

„Neen.”

„Als het niet onbescheiden klinkt, zou ik u willen vragen: waarom niet?”

„Omdat ik dat niet nodig vond.”

„Dat begrijp ik. U correspondeerde natuurlijk?”

„Ik zond haar nu en dan geld. Ze liet dikwijls iets van zich hooren. Ik was m'n vrouw tegen gevallen, omdat ik liever m'n vaderland diende, dan mij achterbaks te houden in het land, waarin ik voornemens was geweest, mij te laten naturaliseeren.”

„Maar u hebt toch zeker pogingen aangewend met haar naar Amerika terug te gaan?”

„Ja. Zooals u weet, bekleedde ik een leerstoel aan de Universiteit van Columbia. Ik was pas getrouwd en niet van plan m'n positie op te geven door verderen dienst in het Deutsche leger. Dat was,” ging hij voort, „in de laatste dagen van Juli 1914. M'n vrouw en ik zouden, naar ik meen, op 2 Augustus te Hamburg scheep gaan. Ik wist toen niet, dat Duitschland zich gereed maakte voor den oorlog. Daarom kreeg ik, al duurde dit niet lang, ongenoegen met de militaire autoriteiten! Zelfs trachtte ik ze om den tuin te leiden, maar werd te Hamburg gearresteerd, toen ik op het punt stond, mij in te schepen.”

Bij de gedachte aan dit voorval glimlachte Boehmer. „Toen ik den ernst van den toestand inszag en begreep, dat de oorlog zou uitbreken,” hernam hij, „wijdde ik mij natuurlijk met hart en ziel aan den dienst van 't vaderland, hetgeen de plicht van elk goed Duitscher is.”

„Zoo; aan uw wittebroodsweken werd dan wel een plotseling en tragisch einde gemaakt.”

„Dát lag er nu eenmaal toe.”

„Pas negentien jaar!” Generaal von Lichner schudde meewarig het hoofd, „die arme jonge vrouw; hoe treurig!”

Weer trok luitenant Boehmer z'n schouders op. „Het vaderland voor alles!” beweerde hij.

De generaal knikte, ten teken, dat hij dit begreep. „Ik onderstel, dat u dienstplichtig was.”

„Dat is niet zeker. Zooals u weet, was ik voornemens Amerikaansch burger te worden en had daartoe de eerste stappen reeds gedaan. Ik legde m'n papieren over aan de militaire autoriteiten. Later bevroeg mij een gevoel van schaamte, toen ik er mij rekenschap van gaf, dat Duitschland elken weerbaren man noodig had.”

In gedachten verzonken draaide von Lichner z'n knevels op. „Het klinkt bijna, alsof u tegen uw wil gedwongen was, hier te blijven.”

„Inderdaad, maar werkelijk was dit niet het geval. Ik bood onmiddellijk, nadat de oorlog verklaard was, m'n diensten aan.”

„En de door u bewezen diensten waren voortreffelijk,” haastte de generaal zich te zeggen. „Me dunkt, dat u gegronde grieven tegen ons hebt. De omstandigheden van uw huwelijk in verband met uw voornemen Amerikaansch burger te worden, zouden voor ons aanleiding hebben kunnen zijn, uw diensten niet te accepteren. Het wil mij voorkomen, dat we uw vaderlandsliefde met militaire strengheid hebben vergolden.”

„Mijn plicht lag voor de hand.”

„In 1914 zou het misschien op uw weg hebben gelegen, onzijdig te blijven. Toen was Amerika niet in den oorlog gewikkeld en naar mijn meening was u toen, met het oog op uw bepaald voornemen, Amerikaansch burger.”

„Mijn voornemen Amerikaansch burger te worden, berustte alleen op zakelijke beweegredenen. Mijn verlangen was, bij mijn volk te zijn. Hoe kon dit ook anders?”

„En uw vrouw?” vroeg von Lichner.

„Mijn hart,” hernam luitenant Boehmer bedaard, „was bij m'n vaderland.”

Een oogenblik stakte het gesprek. Uit het Noorden en Zuiden klonk op verren afstand gewervuur. Generaal von Lichner keek onafgebroken naar het bleke, bebrilde gelaat van den jongen man in de uniform van Amerikaansch officier der artillerie.

„Uw vaderland,” begon de generaal weer, „heeft uw diensten met ondank beloofd; ik denk hier aan den ongelukkigen dood van uw vrouw!”

Luitenant Boehmer scheen even na te denken. „Ik heb de zaak nooit in dit licht beschouwd,” sprak hij; „welke gevoelens ik ook koesterde, toen ik vernam, dat ze overleden was — zooals ik zei, kenden we elkaar nauwelijks — zeker is, dat het geen vijandschap was tegen onzen duikbooten-oorlog, maar wel tegen de Vereenigde Staten. Wanneer deze strikt neutraal gebleven waren, dan zou de Lusitania niet in den grond geboord en Edith veilig op de plaats harer bestemming gekomen zijn. M'n vrouw,” besloot hij, „is gevallen als slachtoffer van de trouweloosheid van haar eigen land! Washington heeft haar dood op z'n geweten. De Vereenigde Staten stemden er in toe, dat zij, met anderen die even ongelukkig aan hun eind kwamen, passage namen op een boot, die munitie vervoerde. Dat wisten ze. Zonder er zich van bewust te zijn, waagde m'n vrouw haar leven. In elk geval hadden de Vereenigde Staten haar kunnen waarschuwen. Willens en wetens zonden zij haar in den dood.”

Ofschoon uitwendig kalm, scheen er in z'n binnenste een storm te woeden. Z'n lichtblauwe oogen glinsterden wraakzuchtig.

„De Amerikanen zijn natuurlijk onze vijanden,” hernam hij; „maar bovendien wordt mijn haat tegen hen ten volle verklaard en gerechtvaardigd door de uiteenzetting van zooeven.”

Opnieuw werd de stilte in de bomvrije schuilplaats door het doffe gerommel in de verte verstoord. Van de zoldering viel een kiezelsteentje

op de tafel en van de tafel op den grond.

„Wat was het doel van uw vrouw met haar overtocht in 1916?” vroeg von Lichner.

Luitenant Boehmer maakte met z'n hand een onverschillig gebaar.

„Ze had het niet weloverwogen plan opgevat in Duitschland bij me te komen.”

„Dus ze had u vergeven?”

Er klonk verwondering in de stem van den generaal, toen hij dit vroeg. Eén oogenblik aarzelde luitenant Boehmer alvorens te antwoorden.

„Ze wilde bij me zijn,” klonk het kalm.

„Wist u, dat ze passage op de Lusitania genomen had?”

„Neen.”

„Maar hoe...?”

„Ze had me geschreven, dat ze van plan was naar Engeland te komen. Ik heb nog getracht haar van dit voornemen af te brengen.”

„Wanneer wist u het?”

„Op de passagierslijst kwam haar naam voor. Ik heb nooit meer iets van haar gehoord.”

De generaal stond op en legde z'n hand op den schouder van den jongen man.

„Het spijt me,” sprak hij, en gaf den luitenant een hand. „Ik voel met u mee. Ieder anders leven zou er door verbitterd zijn. Welke uw persoonlijke gevoelens ook waren, u bent er uitstekend in geslaagd ze te onderdrukken. Ik wensch u alleen nog veel succes in de onderneming, die u geheel onverplicht op u genomen hebt. Vaarwel, en nogmaals, veel succes.”

Luitenant Boehmer salueerde, welk saluut door den generaal beantwoord werd. Daarna verliet deze laatste de bomvrije schuilplaats en verdween in de duisternis. Niet lang daarna arriveerde een aantal Deutsche officieren, waarmee alles voor de gewaagde onderneming gereed was.

Het eenige wat ontbrak, was het Amerikaansche wachtwoord. Zelfs luitenant Boehmer moest toegeven, dat dit een ernstige hinderpaal was. De krijgsgewangenen waren herhaaldelijk geprest dit mee te deelen. Ze beweerden alleen te weten, dat op den laatsten dag, waarop zij aan 't front waren, het wachtwoord: château Thierry luidde. Om de vier en twintig uur werd het veranderd.

Men hoopte nu nog op de rapporten der luisterposten, die juist aan 't hoofdkwartier waren afgegeven. Het eenige bruikbare, wat daarin te vinden was, was de naam van kapitein Fairfax, een Amerikaansch officier, die zich in de stelling vlak tegenover de Duitschers moest bevinden.

Op deze informatie besloot luitenant Boehmer de kans te wagen. Even voor middernacht ging hij op weg. Als hij afspraak werd de betrekkelijke stilte, door enkele losbarstingen van machinegewervuur verstoord, beantwoord door het gedonder van Deutsche kanonnen in den motregen.

„Wer da?” werd er geroepen.

Kruipend van den eenen door de granaten gemaakten kuil naar den andere, onder en langs de draadversperring, als 'n hagedis zich voortkronkelend over het door giftige gassen doordrenkte slijk, met z'n gezicht in de modder, als een Amerikaansche vuurbom den zwarten en stinkenden grond belichtte, naderde luitenant Boehmer meer en meer de vijandelijke linie. Weer rezen twee vuurbommen op en uit den linkerhoek begon een machine-geweet te knetteren.

De kogels deden het slijk over z'n lang uitgestrekt lichaam hoog opspatten. Hij kroop in een door een granaat geslagen kuil; op dit oogenblik trof hem een kogel in den rechterschouder. Hij voelde het warme bloed langs z'n arm stroomen en van z'n vingertoppen druppelen.

Onbeweeglijk bleef hij liggen; de pijn in z'n schouder trok door z'n heele lichaam. Een weinig van den schrik bekomen, scheurde hij een stuk van z'n uniform af en slaagde er in, daarmee een verband over z'n wond te leggen, waarbij hij z'n uniformjas er strak overheen trok om het verband op z'n plaats te houden. Met bonzend hoofd kroop hij een paar duim voorwaarts, toen hij op nog geen vijf voet afstand door een schildwacht werd aangeroepen, die zich verdekt had opgesteld.

„Wie daar? Gauw wat of ik zal...” De schildwacht stond zelf stijf van schrik; het was hoorbaar in z'n stem.

Op dat oogenblik scheen het luitenant Boehmer toe, dat z'n hart stil stond. Hij moest den schildwacht direct antwoorden. En dit antwoord moest

zoo luiden, dat hij geen kogel in z'n hersens kreeg. Van dit korte oogenblik hing z'n hoop, z'n vurige verwachting af, die hij vier jaren lang gekoesterd had. Hij deed een poging z'n drogen mond vochtig te maken.

„Om 's hemels wil!” riep hij. „Ik ben zooeven door een Deutschen kogel getroffen. Wat wil je nu, kameraad? Heeft een Amerikaansch officier geen vrienden in dezen oorlog?”

Hij zag het bleke gezicht van den schildwacht.

„Uw naam?” vroeg de man.

„Kapitein Davis, 117de veldbatterij, 27ste divisie. Kom even hier als je wilt, en help me uit dien mijngang. Ik heb een kogel in m'n schouder.”

Het bleke gelaat van den schildwacht kwam wat meer naar voren, maar het geweer bleef met gespannen haan in aanslag.

„Luister,” hernam Boehmer bedaard; „waar is Kapitein Fairfax? Ik heb hem iets zeer belangrijks mee te deelen.”

Hij voelde nu, dat de schildwacht z'n dreigende houding had laten varen.

„Kapitein Fairfax? Ik meen, dat er een Kapitein Fairfax in de B.-compagnie is.”

De schildwacht scheen niet te weten, wat hij doen zou.

„Help me een handje, kameraad. Ik ben nog ai zwaar getroffen.”

„Vooruit dan maar.”

Aarzeland zette de man z'n geweer tegen de borstwering en hielp den officier op de been.

„Mooi zoo,” zei luitenant Boehmer, „Goddank, dat we al weer zoo ver zijn.” Dit zeggend, leunde hij tegen den wand van den mijngang. De schildwacht veegde intusschen het bloed van z'n eigen hand aan z'n uniform af.

„Lieve hemel!” riep hij, „uw arm zit vol bloed; hoe komt dat zoo?”

„Een Deutsche scherpschutter. Nu luister,” sprak hij, meer kortaf; „maak je verder niet ongerust over mij. Neem je geweer en houd een oogje in 't zeil. Antwoord nu naar waarheid en zonder meer op m'n vragen. Ik ben verdwaald geraakt. Waarheen leidt deze mijngang?”

„Naar de loopgraaf in 't front.”

„Welken weg moet ik inslaan om in de bomvrije schuilplaats van den staf te komen?”

„U slaat linksaf, totdat u aan een soort gemeenschappelijke loopgraaf komt, die u een tijdje lang moet volgen. Daarna slaat u rechtsaf. De bomvrije schuilplaats van het bataljon ligt ongeveer vijftig voet van de kromming van den weg.”

„Hoe heet je?”

„O'Reilly, mijnheer.”

„Zoo, O'Reilly; uit welken staat..”

Toen luitenant Boehmer een poging deed om op te staan, kreunde hij van pijn.

„Uit Watertown in New-York, mijnheer.”

„Zoo, uit Watertown? Dus een jongmenschen uit de provincie? Een jongen van buiten?”

„Ik ben geen jongen van buiten,” antwoordde de schildwacht.

Luitenant Boehmer voelde direct, dat hij op den verkeerden weg was. Hij trachtte dit onmiddellijk te herstellen.

„Dan ben je een boerenkinkel,” zei hij barsch. „een boerenkinkel, want je hebt me niet naar behoren aangeroepen. Hoe weet je wie ik ben? Ik kan wel een Deutsche spion zijn, die de uniform van een Amerikaansch officier heeft aangetrokken.”

„Ik heb u goed opgenomen vóór ik...”

„Waarom vroeg je me niet naar het wachtwoord?”

De man wist niet wat te antwoorden.

„Het beroerde is,” vervolgde luitenant Boehmer, „dat wij boerenkinkels van jouw soort op een belangrijk punt op post zetten, en dat jullie daar dan in slaap vallen. Het zou me niets verwonderen als je het wachtwoord vergeten had.”

„Ik heb het niet vergeten.”

De soldaat stond nu voor hem met gevelde bajonet. „En nu, kapitein, vraag ik u 't wachtwoord.”

Het geheele plan van Luitenant Boehmer, de vrucht van vier jaren geduld, hing op dit beslissend oogenblik opnieuw van z'n antwoord af. Hij lachte bedaard voor zich heen.

„Neen, O'Reilly,” sprak hij; „je kan me op die manier niet overbluffen; ik zal rapport van je maken bij kapitein Fairfax, omdat je het wachtwoord vergeten hebt.”

De bajonet van den soldaat ging naar beneden.

„Ik heb het niet vergeten.”

„Dan had je moeten beginnen met het mij te vragen.”

„Ik zag direct, dat u een Amerikaansch officier was.”

„Dat is geen excuus; nog eens: je had me het wachtwoord moeten vragen. Ik kan slechts één reden bedenken, waarom je dat niet gedaan hebt, en wel omdat je...”

„Boston,” zei de schildwacht.

Luitenant Boehmer dacht een oogenblik over het woord na. Het zou een valstrik kunnen zijn. Maar al heel gauw begreep hij, dat de jonge man niet bij de hand genoeg was om zoo'n valstrik te verzinnen. Hij besloot het woord als wachtwoord te beschouwen.

„In orde, maar ik ben niettemin verplicht rapport over je uit te brengen.”

„Ga uw gang maar,” zei de soldaat. „Ik zal dan door uw schuld morgenochtend geen verlof krijgen. Een paar kameraden en ik waren van plan naar Parijs te gaan.”

„Naar Parijs, zeg je?” Luitenant Boehmer schudde het hoofd en dacht: „Morgenochtend om vijf uur zit de jongen midden in een hel van springstoffen, bijna even gevaarlijk voor z'n welzijn, als hetgeen er in Parijs voor hem te vinden is.”

„Het zal morgen in elk geval te laat voor je zijn,” meende hij. „Goeden nacht, O'Reilly.”

De schildwacht gaf geen antwoord.

Boehmer ging daarbij links houdend, dieper de mijngang in, in de richting van de eerste loopgraaf en schoof daarbij langs den muur, dien hij als steunpunt gebruikte.

„Halt!” riep een stem; „wie daar?”

„Een vriend!”

„Vooruit dan, en geef het wachtwoord!”

„Boston.”

„Pardon, mijnheer; ik wist niet, dat ik een officier voor me had.”

„Dat is dan in orde.”

Luitenant Boehmer kon z'n lachen bijna niet houden. Nog eenige oogenblikken en hij zou in aanraking komen met den Amerikaanschen Inlichtingendienst, waarmee z'n werkzaam aandeel in den oorlog geëindigd zou zijn. Tot aan de enkels baggerde hij door het slijk van de doorweekte loopgraaf. Hij dacht er niet aan, de Amerikaansche positie te verkennen; het kon hem niets schelen waar hun machine-geweren, hun batterijen, hun munitie-depôt waren opgesteld. Hij hoopte alleen

maar, dat zij om vijf uur in den morgen zich geducht zouden laten gelden.

Wanneer de Keizerlijke Staf van het 11de Duitsche leger geweten had, waarom luitenant Boehmer z'n lachen bijna niet had kunnen houden, dan zou die Staf versteld gestaan hebben. Want, zoodra men daar weer bedaard had kunnen nadenken, zou men onverwijld naar de batterij-commandanten getelefoneerd hebben, direct het vuur op den vijand te openen, geen rekening houdend met het plan van den grooten aanval op den volgende dag; de Staf zou daarbij in krachtige bewoordingen den wensch geuit hebben, dat een der granaten luitenant Boehmer's hoofd van den romp zou schieten.

Toen Boehmer in de bomvrije schuilplaats van het bataljon was aangekomen, meldde hij zich daar onmiddellijk bij den oudsten officier. Z'n mededeelingen joegen allen den schrik op het lijf.

„Stel u dadelijk in verbinding met het algemeen Hoofdkwartier. Uw positie moet onverwijld versterkt worden. Die van al uw batterijen en machine-geweren zijn tot op een millimeter in tekening gebracht. Om vijf uur zullen de Duitschers met hun geheele macht tot den algemeenen aanval overgaan.”

De officieren stonden versteld en twijfelden aan de waarheid van dit bericht, maar toen luitenant Boehmer met z'n bewijzen voor den dag kwam, werd er naar alle kanten getelegrafeerd.

„Ik ben Lothar Boehmer,” ging hij voort; „de laatste vier jaren was ik verbonden aan den Duitschen Inlichtingendienst in Berlijn en in Coblenz. Vóór het begin van den oorlog was ik bijna Amerikaansch burger geworden; maar ze hielden me in Berlijn vast en ik kon niet weg.”

Zijn bleek, gewrongen gezicht was verschrikkelijk om aan te zien. In de algemeene opwindingscheen niemand er acht op te slaan, dat hij gewond was. Hij kon niet op z'n beenen blijven staan en zou gevallen zijn, wanneer hulpvaardige handen dit niet verhinderd hadden.

„In die jaren heb ik op een gelegenheid gewacht met hen af te rekenen. Ik wachtte op de een of andere mededeeling, een of ander plan, dat voor u van groot nut zou zijn. U zult me toegeven,” eindigde hij met zwakke stem, „dat ik mijn voornemen ten uitvoer gebracht heb.”

Tien minuten later was het geheele Amerikaansche front druk in de weer; troepenafdeelingen

werden opgecommandeerd; posities van batterijen en machine-geweren veranderd. Besloten werd den voorgenomen aanval der Duitschers te voorkomen door een geweldig spervuur.

Luitenant Boehmer lag op een draagbaar, waarop hij naar 't hospitaal vervoerd zou worden, en opende z'n half gebroken oog.

„Op een van uw luisterposten staat een schildwacht, een zekere O'Reilly. Toen ik hem er om vroeg, gaf hij mij uw wachtwoord. Hij moet gestraft worden.”

De bevelvoerende officier keek Boehmer strak aan. „Ik ken hem,” sprak hij ernstig. „Ik heb nog onlangs melding van hem gemaakt wegens betoonde dapperheid. Het spijt me, dat u het noodig vond, rapport over hem te maken.”

„Ja,” fluisterde Boehmer, „maar hij had me neer moeten schieten; het gevolg zou geweest zijn, het verlies van duizenden uwer manschappen. Wanneer u dus denkt, dat z'n nalatigheid in dit geval geen straf verdient, laat hem dan maar met verlof naar Parijs gaan voordat de boel aan 't rommelen gaat. Geef hem ook genoeg geld om zich daar een paar dagen te amuseeren.”

Dat is de geschiedenis van luitenant Boehmer. Maar in een van de afdelingen van het departement van Oorlog te Washington is een man werkzaam, die sprekend op hem lijkt. Hij is niet gedecoreerd; in elk geval draagt hij geen onderscheidingsteeken. Dat is misschien maar goed ook; ook draagt hij een aangenomen naam. Immers, ofschoon de vrede gesloten is en veel van den ouden haat vergeten en... vergeven, zoo konden er in de Vereenigde Staten nog menschen zijn, die gereed stonden en bereid waren, het hem zeer onaangenaam en lastig te maken, wanneer men wist wie hij eigenlijk was.

Hij ziet er natuurlijk ouder uit; een bedaard, bescheiden man, met peper- en zoutkleurig haar; de lichtblauwe oogen nog altijd door een bril versierd. Hij leeft eenzaam in een klein vertrek, waarin het eenige in 't oog vallende en min of meer met de omgeving contrasteerende voorwerp de foto van een jonge vrouw is.

Onder aan de foto staat geschreven: „Aan Lothar, mijn echtgenoot, met veel liefs, Edith.”

Op den achterkant kan men het volgende lezen: „M'n lieve vrouw. Vermoord in Mei 1916; gewroken in September 1918.”

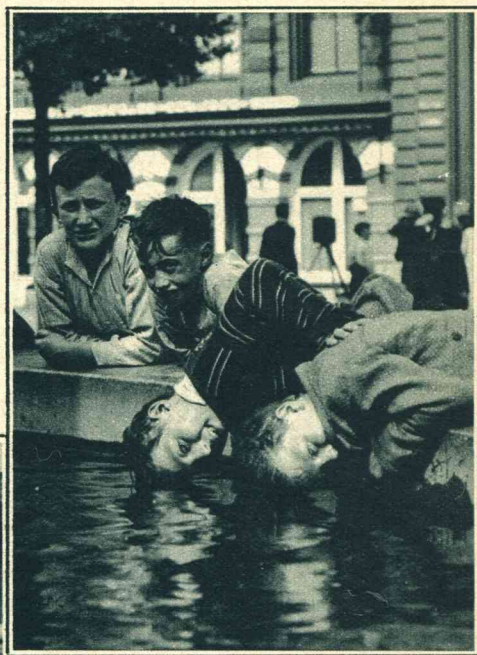

SILHOUETTES VAN DEN ARBEID

De Amsterdammer peinst

In de stad

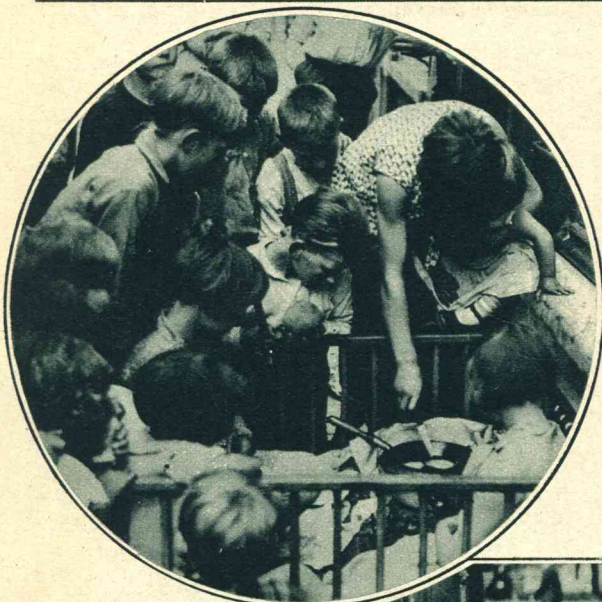
Hoe heerlijk rustig is het op Zondag in de stad. Geen auto's, geen wandelaars, alleen een paar niet te verdrijven fietsers. Zelfs de tram is nergens te bekennen. De taxi's moeten op de standplaatsen blijven zonder klandizie; zelfs geen kinderen op autopeds. Ik heb nog nooit zoo op m'n gemak de gevels kunnen bewonderen. Wat ben ik blij dat ik thuis ben gebleven en niet ergens buiten in de drukte zit.

Dat zijn nog eens verstandige kinderen. Die weten, dat leidingwater heel wat frischer is dan zeewater. De stad biedt werkelijk alle comfort, 't is maar de kwestie het te vinden.

← Wat zoeken de mensen toch veraf, wat ze vlakbij bezitten. 'n Heel aardig strandje daar aan den Amstel. Een sympathiek idee van meneer Berlage om het naast z'n brug te ontwerpen.

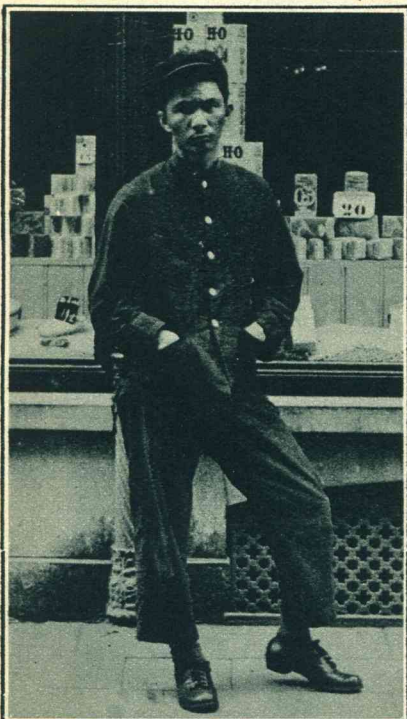
Zouden deze Jordanertjes zich ergens beter vermaken dan in hun eigen straat. Ga eens aan het strand spiegeleieren bakken. Dan zit binnen vijf minuten alles vol zand. Mijn maag heeft niet te worden geschuurd.

Zoo mag ik het zien. De ware stadsmensch geniet nergens zoo als op z'n bankje. Daar haalt geen strandstoel bij, al is het ook 'nschommelstoel bovendien.

En als ik bruine mensen wil zien, ga ik naar de Binnen-Banlammerstraat.

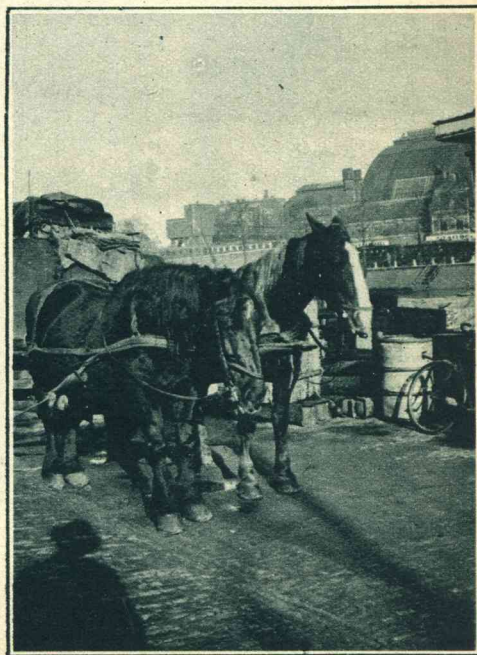

En is er iets meer idyllisch dan aan zoo'n vertrouwd ijskarretje een spatsie te nemen?

Er zijn idioten, die naar een zeiltochtje op zee verlangen, maar zich nog nooit den Amstel hebben laten overzetten. Hier weet je tenminste zeker geen last van zeeziekte te krijgen.

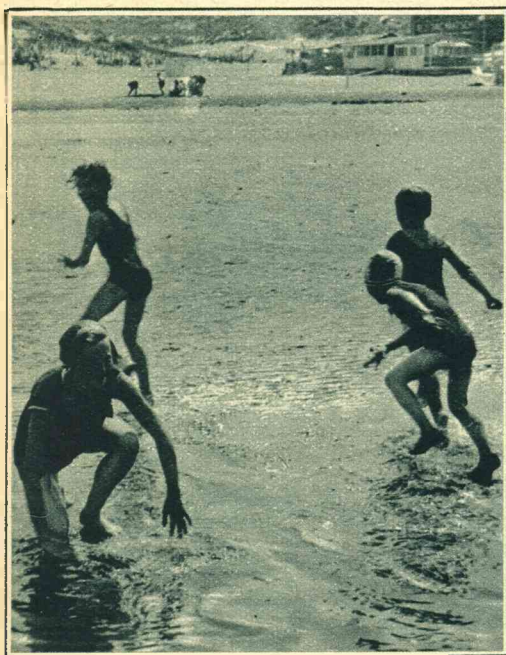
Laat de mensch een voorbeeld nemen aan de paarden, zeg ik maar. Die blijven ook fijn in de stad, je hoort ze niet mopperen over een „dagje naar buiten“. Ze maken het in Amsterdam ook best.

De Amsterdammer peinst

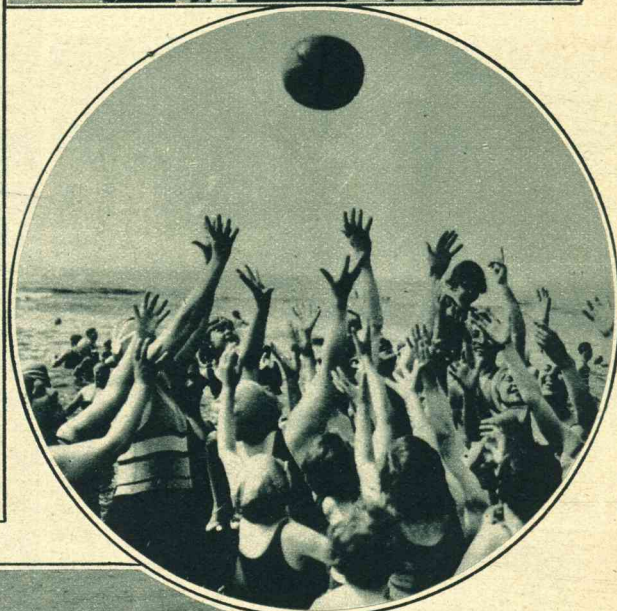
Aan zee

Wat ben ik blij, dat ik hier in die gezellige drukte zit. Wat een heerlijk uitzicht, die eindeloze zee, die maar klotst, klotst, in eindeloze deining (hoe is 't ook weer precies?). Geef mij maar zand in plaats van asphalt. En die jovele pinkies. Zie je in Mokum toch maar niet.

Heerlijk voor de kinderen zoo in het water te kunnen plassen. Daar haalt geen pomp of kraan bij.

Dat vindt je toch maar nergens, zoo'n heerlijke gelegenheid om te stoeien en te hollen. In de stad brengen ze iemand niet zoo aangenaam op als hier.

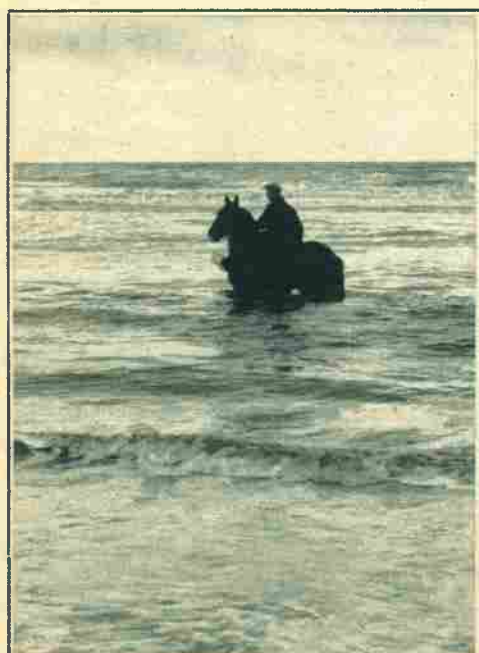

Dat is nog eens wat anders dan spelen in sloppen en steegjes. Je zou alle kinderen uit de volksbuurt hier wenschen, minstens voor één maand.

Nooit vallen de stadszorgen zoo heelemaal van je af, als in een strandslaapje. De gemakkelijkste stoel kan me gestolen worden door zoo'n zandmatras.

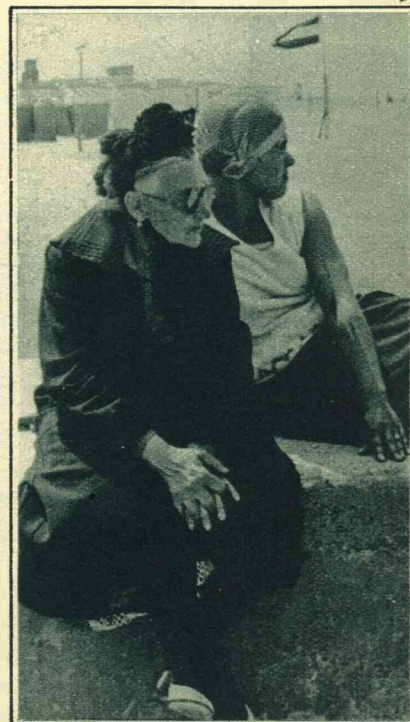
Na een ijsje op zoo'n mooi terras, onder een schadum-spreidende parasol, begrijp je niet, dat een mensch er nog ooit toe kan besluiten aan een karretje te gaan staan.

'n Leuke mode, dat bruin laten branden. Zelfs opoe ontkomt er niet aan.

Er zijn merkkelijk idioten, die zeggen, dat een Rokin-pontje of Amstel-deer je een illusie kunnen geven van een zeiltocht op de Noordzee. — Laten praten.

Die arme stadspaarden. Die nu nooit eens een verfrisschend bad in zee kunnen nemen.

RELIGIEUZE KUNST

In de nieuwe kapel van het gesticht „Bethesda Sarepta” te Haarlem zijn tien gebrandschilderde glas-in-loodramen aangebracht, die momenten uit de bergrede (Mattheüs 5, 6 en 7) weergeven. Op de beide middelste

beeld. Wij reproduceeren hier de voorstelling van den man, die in stilte een aalmoes geeft, zoodat zijn linkerhand niet weet wat zijn rechter doet. De ramen zijn ontworpen en uitgevoerd door J. C. Pronk en E. v. Bommel te Haarlem.

ramen zien wij Christus, terwijl Hij de bergrede uitspreekt. Zijn volgelingen, die zich om hem geschaard hebben, bidden het „Onze Vader” en een discipel zit peinzend te luisteren. De andere ramen, waarvan er hier een is afgebeeld, brengen eenige vergelijkingen uit Mattheüs 6 in

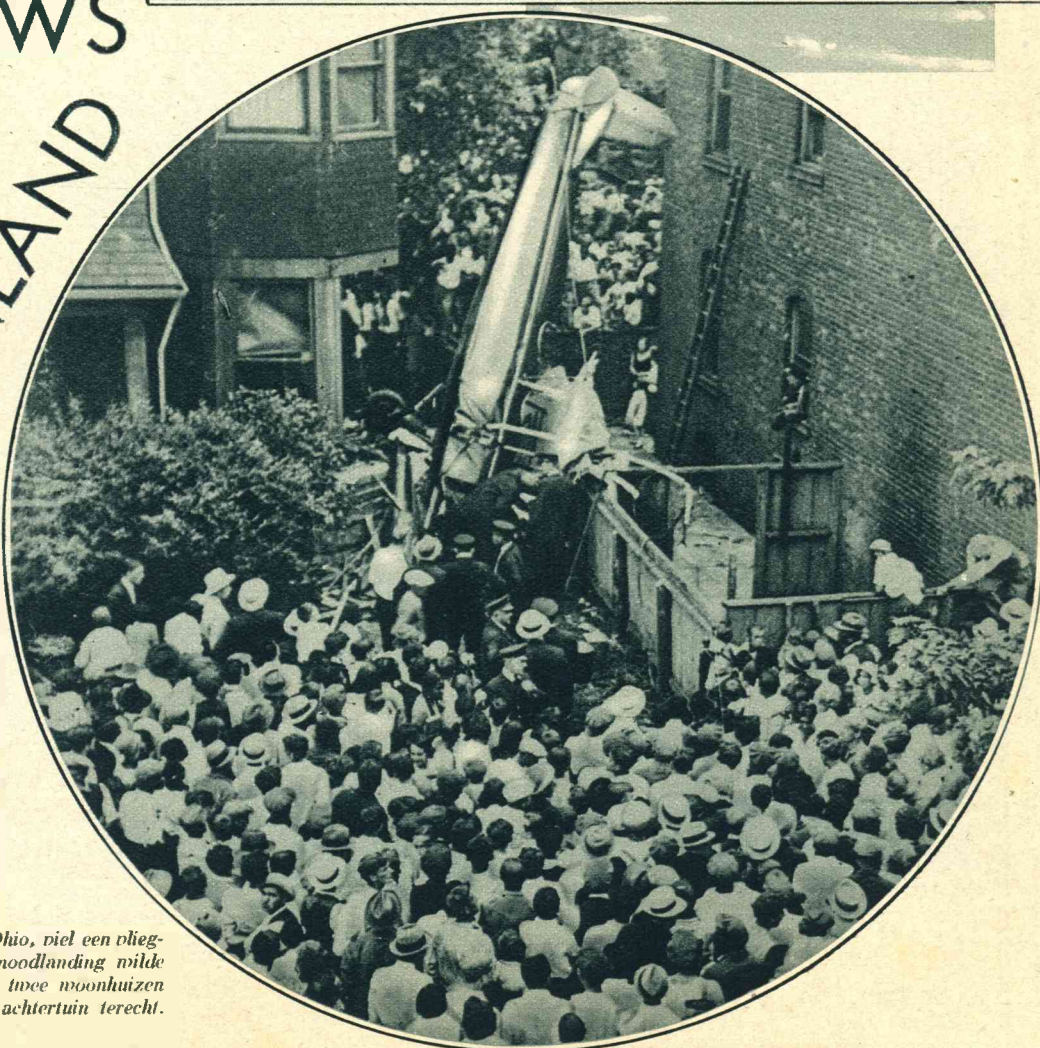
Een idyllische doopplechtigheid werd gehouden in het woud bij Bernau in Duitsland. Het dochtertje van den houtvester werd onder de groene boomen ten doop gehouden.

Ieder jaar vinden sportwedstrijden plaats tusschen de bekende Engelsche colleges van Harrow en Eton. 'n Eton-boy in zijn kostschoolpakje draagt een mand met bloemen in de kleuren van zijn school om ze aan zijn kameraden te kunnen uitdeelen.

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

Enkele opvarenden merden gered door den visscher Nicolle, die men hier met zijn vrouw, voor hun woning, ziet afgebeeld.

Aan de kust onder Cherbourg verging de Fransche duikboot „Prométhée”. De gezagvoerder Dumesnil werd gered.

Te Cleveland, Ohio, viel een vliegtuig, dat een noodlanding wilde maken, tusschen twee woonhuizen en kwam in den achtertuin terecht.

Voor de sluizen te

uizen te Zaandam

VROUWENLEVEN

Blouse van wit georgette, versierd met fraai handwerk.

ZOMERZON EN ZOMERKLEEREN

Misschien is de zomerzon, die, terwijl ik dit schrijf, zoo heerlijk haar stralen uitzendt, alweer ver te zoeken, wanneer dit onder de oogen komt van onze lezeressen. Maar het is haast onmogelijk, bij deze zonneweelde over iets anders te schrijven in deze rubriek dan over zomerkleeren. Al wat er, met 't oog op de grilligheid van ons klimaat, zooal ontworpen werd voor koele dagen en regentijd, schijnt opeens alle aantrekkelijkheid te hebben verloren. We moeten erkennen, dat er ook op dit gebied zeer veel moois is gelanceerd en vluchtig kijken we naar de fraaie wollen jasjes, bestemd om de zomersche toiletjes op minder zomersche dagen aan te vullen. Maar onze groote belangstelling gaat nu toch uit naar de zomertoiletten zelf.

Maggy Rouff ontwierp eenige fraaie toiletten voor dames „d'un certain age”. Een dier toiletten wordt hierbij afgebeeld. En al valt het zeer te betwijfelen of er veel niet meer jonge vrouwen zullen wezen met een figuur als dat van onze afbeelding, het dient erkend te worden, dat de lijnen van dit toilet erop berekend zijn, ook een minder slank figuur zoo voordeelig mogelijk te doen uitkomen. De doorgaande lijnen van de japon, de wijd uitvallende mouwen, de losse fichu en de terzijde lang afhangende sjaal, alles draagt mede bij tot het verkrijgen van een elegant geheel, waarbij een slankheidseffect verkregen wordt en allerlei onvolkomenheden verdoezeld worden.

Deze namiddagjapon werd ontworpen in wit met zwart „peau d'ange”. Het Parijsche modehuis Martial & Armand heeft bijzonder veel werk gemaakt van de moderne blouse voor den zomer. De meeste van die blouses zijn wit, van ragfijn materiaal en versierd met handwerk van verfijnden smaak. Daar is, bijvoorbeeld, een model van witte georgette, even bloesend

over een nauwsluitende gladde ceintuur. De tamelijk hooge, naar boven toe puntig oplopende manchetten zijn aan weerszijden versierd met open gewerkte randen. Dezelfde ajourranden markeren ook het zich naar boven toe verbreedende vest, terwijl dit vest, evenals de omgeslagen kraag, versierd is met 'n sierlijk borduursel, dat door incrustaties van organdie een verfijnd effect geeft.

Een andere blouse van witte crêpe romain, versierd met fijne opnaaisels, heeft een jabot met ragfijn borduursel op uitgetrokken draden en wordt gesloten met stervormige knopen van bergkristal.

Ook de blouse van onze afbeelding heeft een garneering van borduursel op uitgetrokken draden. In het schouderstuk zijn de draden ruitvormig uitgetrokken en op regelde afstanden zijn kleine rosetten geborduurd. De korte pofmouwjes zijn, evenals het gladde heupstuk, met fijne opnaaisels versierd. Heel origineel is bij deze in wit crêpe georgette ontworpen blouse de puntgarneering, welke met knopen op het fraai bewerkte schouderstuk is bevestigd.

Als we in dezen vacantietaid nog iets nieuws nemen voor onze kleintjes, dan denken we in de allereerste plaats aan gemakkelijke en luchtige vakantiekleertjes. Ook hieraan wijden de groote modehuizen wel degelijk hun aandacht. Getuige het hierbij afgebeelde model van het Parijsche modehuis „A la grande maison”.

Dit alleraardigste strandpakje van wollen jersey is bestemd voor een kleinen jongen. Door het jasje iets langer te nemen, zou men het ook geschikt kunnen maken voor 'n klein meisje.

Even wil ik het toch ook nog hebben over die alleraardigste wollen jasjes, die nu in onze groote modemagazijnen worden tentoongesteld. Als we zoo'n aardig jasje in ons bezit hebben, behoeven we

ten minste onze voile en dunne zijden jurken niet in de kast te laten hangen, daar zoo'n manteltje de ontoereikende beschutting der dunne japonnen op koelere dagen prachtig aanvult.

PAULA DEROSE.

Strandpakje van wollen jersey voor een kleinen jongen.

Elegant zomertoilet ontworpen voor de vrouw „van een zekeren leeftijd.”

IN STILTE GETROUWD

DOOR CHARLOTTE M. BRAME

Ziehier een episode uit het eerste gedeelte van onze nieuwen premieroman „In Stille Getrouwd”, door Charlotte M. Brame. Wij zijn ervan overtuigd dat het overbodig is een loflied te zingen op dit boek, voor welks inhoud de naam van de schrijfster borg staat. Alleen willen we er nog even op wijzen, dat in dezen roman zich wederom een prijsvraag bevindt voor welke goede oplossing o.a. een aantal geldprijzen is beschikbaar gesteld

Op de tafel in het boudoir van de hertogin van Hattonwood lag een heel fijne witte zakdoek, waaruit een lichte geur van viooltjes opsteeg, en een lint van een heel bijzondere mauve tint; de hertogin fronste zwaar de wenkbrauwen, terwijl zij er naar keek. Toen zij 't geluid van naderende voetstapen vernam, trok 'n blos van toorn over haar gelaat, terwijl er een boosaardig licht in haar oogen flikkerde.

„Binnen,” klonk haar kort antwoord, toen er bescheiden op de deur geklopt werd.

Een meisje trad de kamer binnen — een tamelijk groot en slank meisje. Haar gracieuze voorkomen en de frissche, nobele lijnen van haar gelaat hielden een belofte in voor een ontlukende, zeldzame schoonheid. Er was iets aarzelends — wat schuchter, maar daarom niet minder bekoorlijk — in haar houding, toen zij langzaam op de tafel toeschreed, waarvoor de hertogin gezeten was.

„Uwe Genade wenscht mij te spreken?” zei zij met een stem, die zoet en helder klonk.

„Inderdaad, juffrouw Wynter,” antwoordde de hertogin op hooghartigen toon, „ik wensch u eens even te spreken.” Meteen wees zij met een verachtelijk gebaar naar den zakdoek en het lint, die voor haar op tafel lagen. „U wilt wel zoo vriendelijk zijn, deze voorwerpen eens even van nabij te bekijken!”

Juffrouw Wynter nam de beide voorwerpen in haar handen; haar gelaat drukte niets anders dan de meest oprechte verbazing uit; er viel noch vrees, noch schrik in te bespeuren.

„Kunt u mij ook zeggen, aan wie deze voorwerpen toebehooren?” vroeg de hertogin.

„Aan mij, uwe Genade,” antwoordde 't meisje, zonder ook maar de geringste aarzeling.

„Bent u daar heel zeker van?”

„Heel zeker, uwe Genade; mijn naam staat op den zakdoek en ik gebruik altijd deze zelfde odeur van viooltjes.”

„Wanneer heeft u dit lint, dezen strik het laatste gedragen?” vroeg de hertogin met hooghartigen ernst.

„Wanneer? Ja, dat zou ik u niet zoo precies kunnen zeggen; als ik mij niet vergis, eergisteren.”

„Dus ze zijn van u?” hield de hertogin aan, „u heeft ze als uw eigendom herkend en u droeg dat lint twee dagen geleden?”

„Ja, voor zoover ik mij herinneren kan, wel,” luidde het op zwakken toon gegeven antwoord.

„Zoo, en waar denkt u wel, juffrouw Wynter, dat deze beide, door u als uw eigendom erkende voorwerpen zijn gevonden? Welnu, nergens anders dan in de kamer van lord Alban! U zult moeten toegeven, juffrouw Wynter, dat daarmee het bewijs geleverd is, dat u daar vertoefd hebt.”

„Ik — ik begrip er niets van...” stamelde het meisje op onzekeren toon.

„Ik zou niets liever wenschen, dan dat ik u zou kunnen gelooven; en ik verzeker u, dat ik de waarheid spreek, wanneer ik zeg, dat ik ook niets liever wenschen zou, dan dat u mij inderdaad niet begreep. Maar ik vrees, dat u helaas maar al te goed weet, wat ik bedoel. Ik herhaal, dat deze voorwerpen in de kamer van mijn zoon gevonden zijn en dat uit dit feit het overtuigende bewijs geleverd is, dat u daar vertoefd hebt.”

De witte lippen openden zich opnieuw. „Welke kamer? — Ik... ik...” Toen stierf het geluid weg.

„Verspil uw tijd niet met naar verontschuldigheden te zoeken,” viel de hertogin in. „U zult moeten toegeven, dat uw kamers en die van lady Nelly zich in

den Oostelijken vleugel bevinden; u weet verder even goed als ik, dat de kamers van lord Alban aan den anderen kant van het huis gelegen zijn. Welnu, tracht nu eens mij een verklaring te geven van het feit, hoe het mogelijk is, dat deze, aan u toebehoorende voorwerpen in zijn kamers gevonden zijn.”

Een onverstaanbaar gemompel was hierop het antwoord.

„Ik wil u nog één kans geven,” vervolgde de hertogin op langzamen toon „niet om u schoon te waschen, want niets ter wereld kan mijn opinie omtrent u meer wijzigen, maar de beste manier om deze aangelegenheid tot een goed, althans eenigszins behoorlijk einde te brengen is, dat u mij de volledige waarheid vertelt.”

„Ik heb u niets te vertellen.”

„Welnu, als u dan niet spreken wilt, dan zal ik het voor u doen. Als u denkt, dat u van uzelf zult vallen, neem dan liever een stoel,” voegde zij er aan toe, want het lieve, zachte gelaat was met een doodelijk bleek overtrokken en het bevende meisje hield zich met één hand aan een stoel vast. „De vorige week,” vervolgde de hertogin, „zond ik mijn kamermeisje Sidonie naar de vertrekken van mijn zoon om daar iets voor mij te halen. Het was heel vroeg in den ochtend en zij bracht mij dezen zakdoek, dien zij midden in de kamer gevonden had. Waar ik zelf den avond te voren heel laat op die kamer geweest was, weet ik me uiteraard heel duidelijk te herinneren, dat die zakdoek er toen niet lag. Had hij er wel gelegen, dan zou ik hem zeer zeker opgemerkt hebben. En nu vraag ik u, hoe het mogelijk is, dat die zakdoek daar tusschen het uur, dat ik de kamer verliet, en den daarop volgende ochtend kan gekomen zijn?”

Er kwam geen antwoord.

„Toen mijn meid een der daaropvolgende dagen opnieuw heel vroeg in den morgen op de kamer van lord Alban zijn moest, vond zij daar dat lint. Het toeval wilde, dat ik ook juist dien avond, die daaraan voorafging, laat op de kamer van mijn zoon had vertoefd, en ik kan u de verzekering geven, dat het zich toen daar niet bevond. Ik kan hieruit slechts één gevolgtrekking maken. Kunt u wellicht een andere verklaring voor een en ander geven?”

Weer klonk een onverstaanbaar gemompel.

„Ik heb nog meer te zeggen,” vervolgde de hertogin op hooghartigen toon; „zelfs toen kon ik u nog niet van een dergelijke daad verdenken. Mijn meid besloot daarop, mij het overtuigende bewijs van uw schuld te leveren en stelde zich gisteravond verdeckt op. Ik zal u waarschijnlijk wel niet behoeven te vertellen, wat zij gezien heeft.”

Het meisje sloeg de handen ineen, terwijl er een uitdrukking, waarvoor de hertogin geen uitleg kon vinden, op haar gelaat kwam.

„En nu vraag ik u — en ik eisch een antwoord van u — sinds wanneer u er een gewoonte van hebt gemaakt, lord Alban in zijn werkkamer te gaan opzoeken? Sinds wanneer? Antwoord mij!”

Met een hartverscheurenden kreet strekte het meisje beide handen naar de hertogin uit.

„Heb medelijden met mij!” snikte zij. „Ik kan u daarop niet antwoorden. Ik heb niets te zeggen.”

Opnieuw drukte de hertogin op den knop van de zilveren bel, die voor haar op de tafel stond.

„Stuur onmiddellijk Sidonie bij me,” zei zij tegen den livree-bediende, die verscheen.

Enkele oogenblikken later trad het Fransche kamermeisje binnen.

„Ik zou graag hebben, dat je in het bijzijn van juffrouw Wynter even herhaalde, wat je mij vanmorgen hebt medegedeeld,” zei de hertogin.

Op het gezicht van Sidonie verscheen een kwaad-aardige trek. Zij haatte het bleke, mooie meisje, dat daar bevend voor haar stond, en zij kon nauwelijks wachten om met haar verhaal te beginnen.

„Een week geleden deelde ik uwe Genade reeds mede, dat ik, toen ik op een ochtend heel in de vroege enkele werkzaamheden in de kamer van den lord moest verrichten, dezen zakdoek, waarin de naam van juffrouw Wynter geborduurd staat, op den grond vond liggen. Mij afvragende, hoe die daar komen kon, nam ik hem op en bracht hem bij u. Toen ik gisteren opnieuw iets moest halen in de kamer van den lord, vond ik daar dit mauve lint. Ik had het de juffrouw toevallig den daaraan voorafgaanden avond zien dragen.”

In haar hart haatte de hertogin de vrouw om den triomfantelijken blik, dien zij in de richting van 't meisje wierp.

„En verder...”

„En toen... ja...” zei het meisje met voor-gewende verlegenheid. „Ik... ik weet werkelijk niet...”

„Terzake!” klonk de nuchtere aansporing der hertogin.

„Toen... welnu, ik besloot er eens het mijne van te hebben. Niet uit nieuwsgierigheid, maar... ja... enfin, ik besloot eens op een avond op den uitkijk te gaan staan. Mijn geduld werd niet al te lang op de proef gesteld. Heel kort na middernacht zag ik eensklaps juffrouw Wynter op haar teenen door de gang sluipen. Voor de kamerdeur van lord Alban bleef zij staan en zij tikte op een heel bijzondere manier op de deur. Deze werd geopend en zij ging naar binnen. Toen juffrouw Wynter de kamer weer uitkwam, was het twee uur.”

„Welnu, juffrouw Wynter, u hebt het gehoord. Wat hebt u op deze beschuldiging — want een ander woord kan ik er niet voor vinden — te zeggen? Een woord van u is voor mij voldoende; is het „ja” of is het „neen”?”

„Ik heb u niets te zeggen, uwe Genade.”

„Ik heb u gezegd, juffrouw Wynter, dat ik de waarheid van uw eigen lippen wilde hooren. Ik heb u altijd zoo graag mogen lijden, dat één woord van u voor mij voldoende zal zijn om elke tegen u ingebrachte beschuldiging te niet te doen. En nu voor de laatste maal vraag ik u in het bijzijn van degene, die u beschuldigd heeft: kunt u mij een aannemelijke verklaring geven als weerlegging van wat tegen u ingebracht is?”

„Ik heb niets te zeggen, uwe Genade,” snikte het meisje opnieuw.

„Je kunt gaan, Sidonie,” zei de hertogin. „Denk er om, dat geen woord van hetgeen hier besproken is verder komt dan deze vier muren.”

„Ik geef uwe Genade de verzekering, dat zij onvoorwaardelijk op mijn stilzwijgendheid rekenen kan,” antwoordde Sidonie, zichzelf trachtende wijs te maken, dat zij vandaag een prachtbeurt had gemaakt.

*Wilt Gij dat
Uwe Vacantie volmaakt is*

Vergeet dan niet, waarheen ge ook gaat, een boekwerk der H.B.-serie mee te nemen. Uitsluitend voor onze abonne's slechts 17½ cent, ingenaaid, 70 cent in luxe prachtband. Verkrijgbaar bij al onze bezorgers, agenten of op ons hoofdkantoor. Toezending per post geschiedt, na ontvangst van postwissel groot respectievelijk 22½ of 80 cent.

De uitslag van de prijsvraag uit den H.B.-roman Het Huis a. d. Overkant

Op verzoek van de Administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij den uitslag mede van de Prijsvraag voorkomende in den premieroman „Het Huis aan den Overkant”. De gevraagde dichtregels waren:

*Helaas, helaas, hoe vlieden onze dagen
Hoe spoedt zich ieder uur met onzen luister heen
Hoe flauwe vreugd, hoe bitter plagen
Hoe min vermaak, hoeveel geweent.*

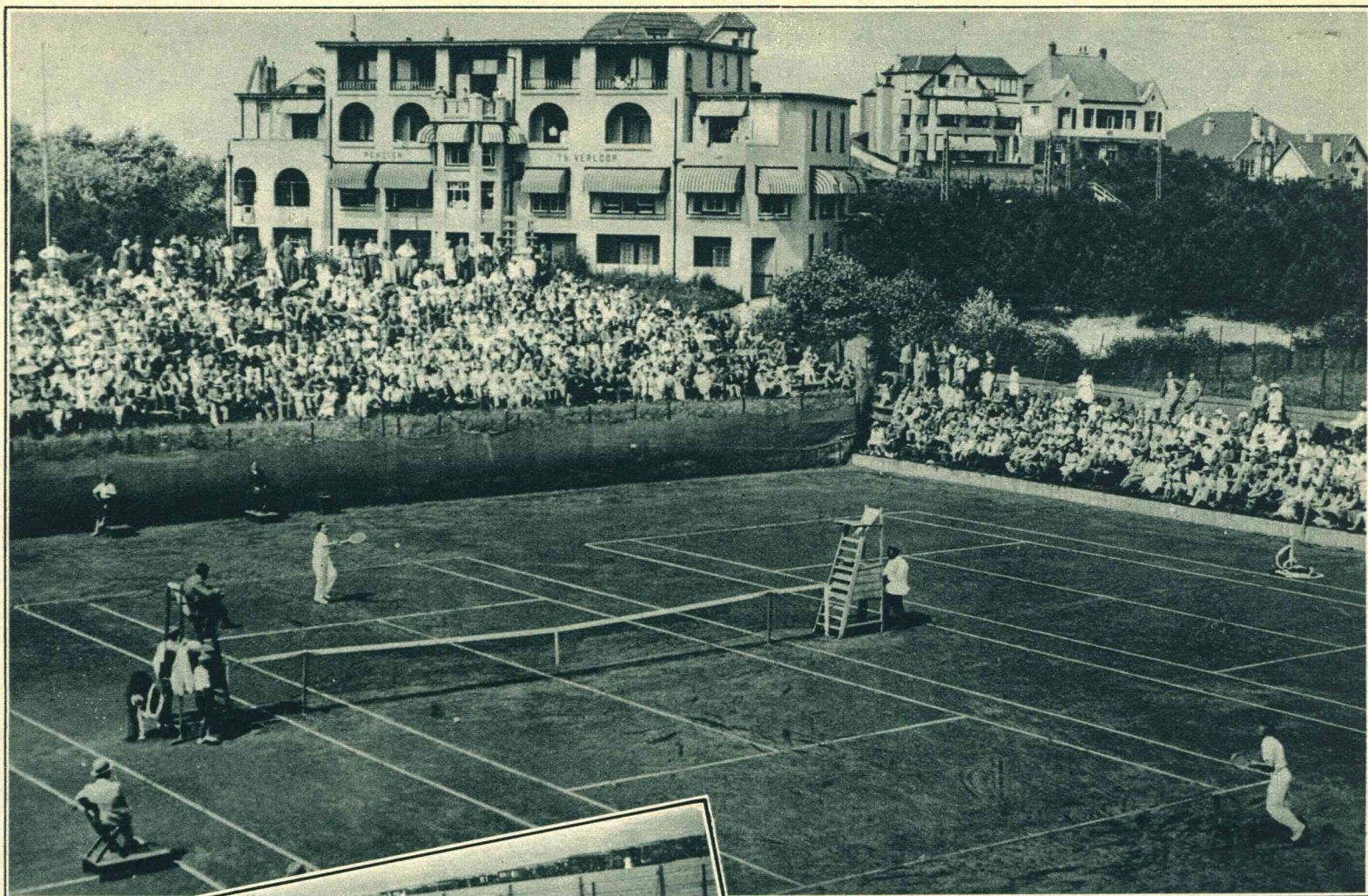
Gebleken is dat er in de opgave een drukfoutje geslopen is, voor het woordje *min* staat abusievelijk opgegeven 20—12—17, dat moet zijn 20—12—7.

De meeste inzenders hebben die fout zelf reeds verbeterd, de oplossingen echter die zich aan het cijfer 17 gehouden hebben, zijn natuurlijk ook gevoegd bij die welke voor een prijs in aanmerking kwamen. Na loting zijn de prijzen ten deel gevallen als volgt: het eiken boekenrek aan den Heer R. M. Djokomarsaid,

Rijnsburgersingel 45, Leiden; de twintig rijksdaalders aan de dames en heeren: B. v. d. Molen, Begoniastraat 35, Enschedé; P. Buys, Otterspad 4, Zaandam; J. Drok, Tuindorp D.323, Lobith; Nr. 9—79 A, Huis van Bewaring, Dordrecht; P. A. Tesselhoff, Luipaardstraat 48, Eindhoven; B. Grotegoed, Rozengracht 15 I, Amsterdam; J. S. de Waard, Paul Krugerstraat 21, Assen; J. van Buren, Borneostraat 7, Gorinchem; M. Schoonhoven, Weddenweg 34, Oude Pekela; Van Tienhoven, Laan van Meerdevoort 335, Den Haag; H. C. v. d. Burg, Oranjestraat 10, Lunteren; J. Bakker, Nieuwe Aanleg 35, Arnhem; G. Rauwendaal, Torenstraat 10, Soest; J. P. van Driel, Assendelftstraat 41 B, Rotterdam; D. Rentjes, Eyssoniusstraat 37A, Groningen; F. Storms, Rijksweg 30 A, Sittard; A. v. d. Louw, Langstraat A 14, Arnemuiden; H. Hengeveld, Vischpoortstraat 7, Elburg; W. Konffeld, Kerkstraat 46, Nijverdal; J. v. d. Zee—de Boer, van Asbeckstraat 50, Leeuwarden.

De prijzen zullen dezer dagen naar de hovenstaande adressen verzonden worden.

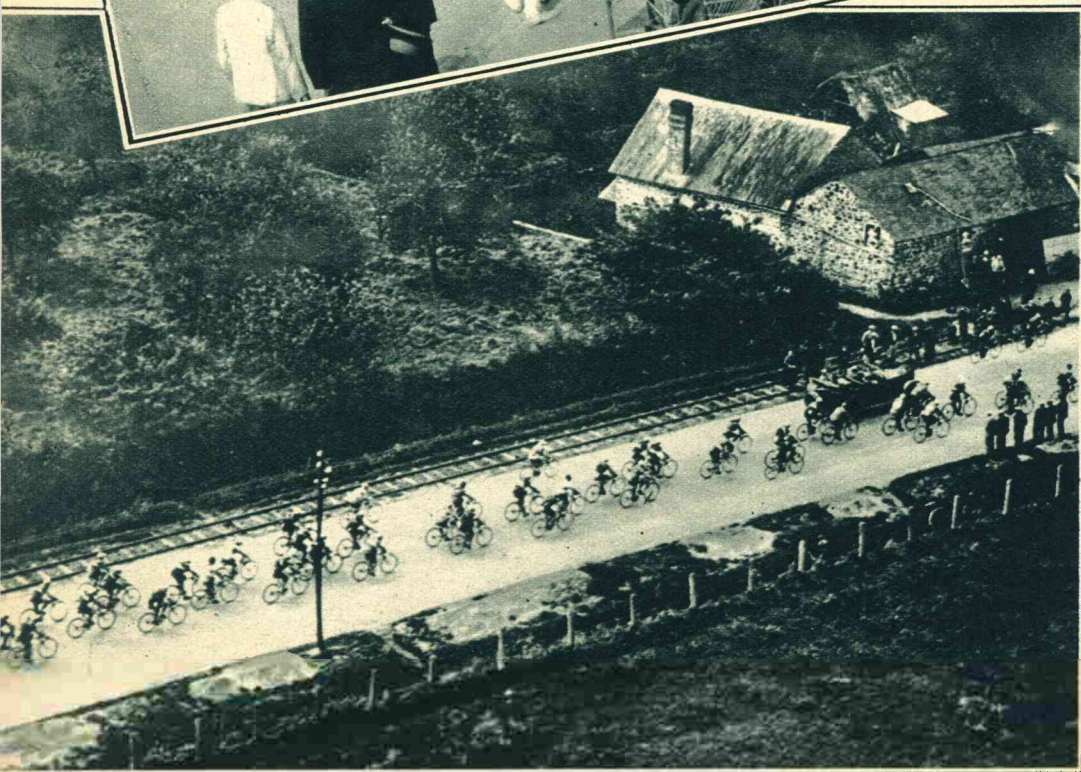
Het internationale ten-
nistournooi te Noord-
wijk. Overzicht van
de fraai gelegen banen
tijdens den eindstrijd
heerenkiespel tus-
schen de heeren Tim-
mer en Van Kehrting.

Te Zandvoort
hebben Zondag
de jaarlijksche
schermwedstrij-
den om den
Java-beker
plaats gehad.
Overzicht tij-
dens de wed-
strijden op het
terras van Ho-
tel d'Orange

Koot en Brouwers in actie tijdens het schermtoernooi om
den Java-beker, dat Zondag te Zandvoort plaats vond.

De „Tour de France“ is weer aangevangen. De renners,
vanuit de lucht gezien, in de omgeving van Nantes.

De cricketcompetitie. Zondag verloor V.V.V. op eigen grond van het Schiedamsche H.D.V.S. Kiekje van den V.V.V.er W. Grootmeijer, die het Schiedamsche bowlen bespeelt.

Ook hier blijven de dames niet achter. Sinds eenigen tijd beoefent het zwakke geslacht ook in ons land de cricketsport. Zondag kwam het in de Spaarne-stad zelfs tot een wedstrijd tusschen Haarlem en Amsterdam, welke door de hoofdstedelijke dames werd gewonnen. Het Amsterdamsche team.

Spelmoment uit den dames-cricket-wedstrijd Haarlem-Amsterdam. Mej. Roos aan bat.

SPORT VAN DE WEEK

Golfkampioenschappen te Zandvoort. Een fraai overzicht op het prachtige duinlandschap tijdens een der finales.

De eerste morgenstralen spelen door het dal.

Het Meisje op Kamer Acht

DOOR WILL WEST

Charles Hampton had zijn zomervacantie veertien dagen te vroeg genomen; maar dat begreep hij pas, toen hij klaar was met inpakken, en weg wou gaan, en de stem van de hospita hoorde door de halfopen deur van „het salon.”

„Uw nicht krijgt kamer acht, juffrouw Potter. 's Morgens zon, en uitzicht op zee....”

De deur ging verder open, en de pensionhoudster kwam de hall in met een oud zwartzijden dametje.

„Ahzoo,” sprak die. „En die jonge man...?”
„Meneer Hampton gaat juist weg, juffrouw Potter....”

Ja, gelukkig, dacht Charles. Ik hou niet van ouwe papegaaien in huis.

Hij werd in 't salon gelaten, om zijn rekening te betalen, en zijn tevredenheid in het gastenboek neer te schrijven, volgens gewoonte van 't huis. Charles sloeg het boek open en tastte naar zijn vulpen.

„Hé,” zei hij, „ik had 'm toch in mijn zak gestoken, vóór ik ging pakken.... zeker met bukken op den grond gevallen....”

Hij rende de trap op en klopte aan de deur van kamer acht.

„Binnen!” riep een zeer heldere en muzikale meisjesstem.

„Pardon,” zei Charles op den drempel, „maar ik ben mijn vulpen kwijt. Laten vallen, denk ik, toen ik aan 't inpakken was....”

„Ik zie geen vulpen,” antwoordde 't meisje. „Als u zelf even wilt kijken?”

En toen, terwijl Charles zocht — en inderdaad

zijn pen op den grond vond liggen — begreep hij, dat hij te vroeg vacantie had gehouden. Hij borg zijn pen veilig op en sprak het meisje aan.
„Als u me maar niet kwalijk neemt, dat ik u lastig heb gevallen,” zei hij.

„Heelemaal niet,” zei koel de mooie meisjesstem.
„'t Was toch vriendelijk van u, dat u me binnen hebt gelaten,” zei Charles.

„Spreekt toch van zelf?” vond 't meisje. „Ik ben blij, dat u uw pen terug hebt.”

„O — eh.... dank u,” zei Charles. Hij draalde een paar seconden, en ging toen onwillig naar de deur.

Maar toen hij over den drempel ging, gleed er iets uit zijn hand, en kwam met een zacht plofje op 't tapijt terecht. Het was een zakmes, een heel mooi zakmes, met zilveren heft.

Charles zuchtte bitter, toen hij weer in de hall stond.

„Dat ze nu net komt, nu ik weer weg moet!” mopperde hij. „Maar ik moet haar nog een keer zien. Hoe lang zou ik wachten, voor ik naar mijn mes ga zoeken?”

Verder dan vijf minuten kon zijn geduld het niet brengen. Toen klom Charles weer op en klopte hoopvol tegen de deur met de 8.

Er kwam geen antwoord.

„Mag ik binnenkomen?” vroeg Charles.

Hij wachtte nog even, deed toen voorzichtig de

deur open en keek naar binnen. Het meisje was druk in gesprek met haar tante, het satijnen dametje, dat zoo snel Charles' antipathie had opgewekt.

„Ik vi...d, dat zoo'n jong meisje zulke parels niet dragen moest, Enny,” zei de tante, „en je had ze zeker niet mee hierheen moeten nemen.”

„Maar tante, zóó kostbaar zijn ze niet!” zei Enny. „Als ik eens ga dansen....”

„En als ze nu eens zoek raken, of gestolen worden?”

„Nou, tante!” glimlachte Enny. „Daar kan ik best voor oppassen.”

„Dat weet ik nog zoo net niet,” sprak de tante. „Je treft aan 't strand allerlei volk. Ik heb zooveel beneden nog een jongen man gezien, die....”

Charles vond, dat hij lang genoeg veronachtzaamd was, en kuchte. De uitwerking was schokkend. Er werd vlug iets weggemoffeld en de satijnen dame kwam op hem toe.

„Wat moet u hier?” vroeg ze snibbig.

„Pardon,” zei Charles, en zijn glimlach ging haar voorbij, naar Enny. „Mijn zakmes....”

Juffrouw Potter keek hem koud vijandig aan. „Zakmes?” vroeg ze even bits.

„Eh.... ik.... 't moet hier ergens liggen,” zei Charles.

Hij deed alsof hij vlijtig zocht, tot zijn oog viel op een plek dicht bij de deur.

„Groote hemel!” riep hij uit, „'t is weg!”

„Wát is weg?” vroeg juffrouw Potter wantrouwig.

„Mijn mes,” antwoordde Charles. „Ik had 't hier laten vallen, net bij de deur....”

„Laten vallen!” snierpte juffrouw Potter. „Dus u hebt 't met opzet op den grond gegooit?” „Nee...eh...” stotterde Charles, „ziet u, ik...” „Zie je wel, Enny? Zuiver een voorwendsel, om te spionneeren en ons af te luisteren. Heb ik je niet gezegd...”

Maar het meisje was al naar hen toe gekomen, en reikte Charles iets toe.

„Hier is uw mes,” zei ze, met een guitig lachje. „Ik zag 't vallen, en ik heb 't direct opgeraapt. Let maar niet op tante.”

„Enny!” brieschte juffrouw Potter, „praat niet tegen dien man! Hij stond me direct al niet aan, toen ik hem beneden zag. Maak dat u weg komt, meneer.”

„Maar...” probeerde Charles.

„Hebt u soms nog iets verloren?” zei 't meisje, maar ze voegde er aan toe, zacht en dringend: „ga nu maar!”

Onwillig overschreed Charles opnieuw den drempel.

Toen hij weer beneden kwam keek de hospita hem vol verwachting aan. Charles zag op tafel een bordje staan, met de rekening. Hij tastte in zijn binnenzak — en verbleekte.

„Nee maar.... dat kan toch niet!” Koortsachtig zocht hij in al zijn zakken. „En toch is 't zoo.... mijn portefeuille is weg.... Ik moet 'r vinden, anders kan ik niet eens betalen! Hij moet uit mijn zak geglipt zijn....”

Zijn oogen knipperden. Hij zag op tegen een nieuwen tocht naar kamer acht. Maar nu kón hij niet anders. Hij moest zijn geld terug hebben! Aarzelend besteeg hij de trap, en klopte. Geen antwoord. Hij klopte harder. Nog geen antwoord. Toen begreep hij de waarheid — kamer acht was leeg!

Prachtig, dacht Charles; zeker naar de kamer van de oude dame; gauw m'n portefeuille zoeken, en weer wegsnappen, vóór ze terugkomen; daar gaat ie....

Heel zacht ging hij naar binnen. Maar toen hij rondkeek zag hij, dat 't zoeken van zijn portefeuille niet mee zou vallen. De heele kamer lag vol rommel — klaarblijkelijk waren de dames aan 't uitpakken geweest.

Een oogenblik bleef Charles besluiteloos staan, wenschend, dat hij maar gewacht had, tot het meisje terug was. Toen besloot hij tot een vluchtigen

blik. Hij hief een tasch op en keek er onder.

Tegelijk riep een hooge, scherpe stem achter hem: „Hé daar!”

Charles vloog op. Op den drempel, vlammend van verontwaardiging, stond juffrouw Potter.

„Wat moet je in de kamer van mijn nicht?” snauwde ze.

„Ik wou alleen....”

„Geen uitvluchten!” viel ze hem in de rede.

„Ik begrijp best, wat je wou, jongmensch. Je zocht naar de parels van mijn nicht. Maar ik zal je wel krijgen, mooie meneer! Ik laat direct politie roepen.”

„Nee nee!” riep Charles wanhopig, „ik kan alles uitleggen....”

Op dat moment kwam Enny de kamer binnen. Ze keek de twee verbaasd aan.

„Wat is er, tante?” vroeg ze.

„Ik heb dezen jongen man betrapt, terwijl hij in de koffers aan 't snuffelen was naar je parels!”

„Nietwaar!” riep Charles. „Ik wou alleen....”

„Zwijg!” schreeuwde het satijnen oudje. „Heeft hij niet staan luisteren, toen ik je zei, dat je die parels veilig moest opbergen? Ontken dat eens als je kunt, jongmensch....”

„Maar tante,” protesteerde Enny, „misschien kan meneer uitleggen....”

„Dat kan ik natuurlijk....”

„Ik zal er geen woord van gelooven,” zei de tante. „Toevallig hè? Driemaal achter elkaar heeft meneer wat vergeten. Eerst een pen, en toen een mes, wat was 't nu weer?” besloot ze spottend.

„Mijn portefeuille,” zei Charles slapjes. „Al mijn geld zit er in. Ik moet 'r hier ergens verloren hebben....”

„En dacht u nu heusch, dat we ons zooiets op onze mouw laten spelden?”

„Maar tante,” kwam Enny opnieuw, „ik geloof heusch, dat meneer de waarheid spreekt — zijn portefeuille zal wel ergens hier in de kamer zijn....”

„Onzin! Ik vind 't eenvoudig onmogelijk....”

Opeens zweeg ze: haar nicht tastte in den zak van een kort zomermanteltje, dat op een stoel lag, en haalde er een bruinleeren portefeuille uit. Charles zuchtte verlicht, toen hij het voorwerp zag.

„Ziet u wel, dat hij de waarheid sprak, tante?” zei Enny. „Zouden we.... hem nu maar niet laten gaan?”

„Geen kwestie van!” snauwde het satijnen dametje. „Zoo'n geslepen rakker — om een excuus te hebben, als hij soms betrapt werd, heeft hij zelf eerst dat ding in je manteltje gestoken, en....”

„Nietes!” riep Charles. „Ik snap zelf niet, hoe ie daar komt!”

„Nonsens,” zei de tante. „Hij wou je parels stelen — 't is gewoon een schurk — en ik zal wel zorgen, dat hij z'n straf krijgt.”

„Tante!” riep Enny uit. „'t Is mijn schuld! Ik heb de portefeuille in m'n zak gestopt.”

Charles schrok ontzettend. Juffrouw Potter keek haar nicht met groote oogen aan.

„Ik — ik zag 'r op den hoek van de tafel liggen,” ging 't meisje voort, „En toen heb ik 'r.... weggestopt.... voor de grap.”

„Is 't heusch?” smaalde juffrouw Potter.

„Ja tante,” zei Enny.

De tante bewaarde met moeite haar kalmte.

„Daar kan ik maar één ding op zeggen, Enny,” zei ze. „Ik kan me niet langer met de zorg voor jou belasten. Ik zal 't geval aan je vader rapporteeren — en verder trek ik mijn handen van je af.”

Zij keerde zich om en verdween snel.

* * *

Charles bleef, en keek twijfelachtig naar het meisje. „Nou, Enny,” begon hij.

„Mijn naam is Blake,” verbeterde zij, geveinsd hooghartig.

„Aangenaam. Ik heet Hampton, Charles. 't Moet een heel ding voor u geweest zijn, om aan uw tante te bekennen, dat u zelf mijn portefeuille....”

Enny bloosde.

„Ze had u vast laten arresteren,” zei ze, „en 't was mijn schuld.... Hemeltje!” riep ze, „u denkt toch niet, dat ik uw portefeuille wou stelen?”

„O néé!” kreet Charles.

„Ik wou hem u natuurlijk teruggeven,” zei Enny, nu weer kloek. „Ik was van plan, u ermee achterna te komen, zoodra ik weg kon van tante Greta....”

„O ja,” zei Charles. „Waarom wou u dat doen?”

„Nergens om,” zei Enny vlug. „Ik dacht alleen — toen ik u met opzet uw mes zag verliezen.... dat u me nog iets zeggen wou.... voordat u weer naar stad ging.”

„O!” zei Charles. „Maar ik ga niet terug naar stad.... tenminste, vast niet vandaag.”

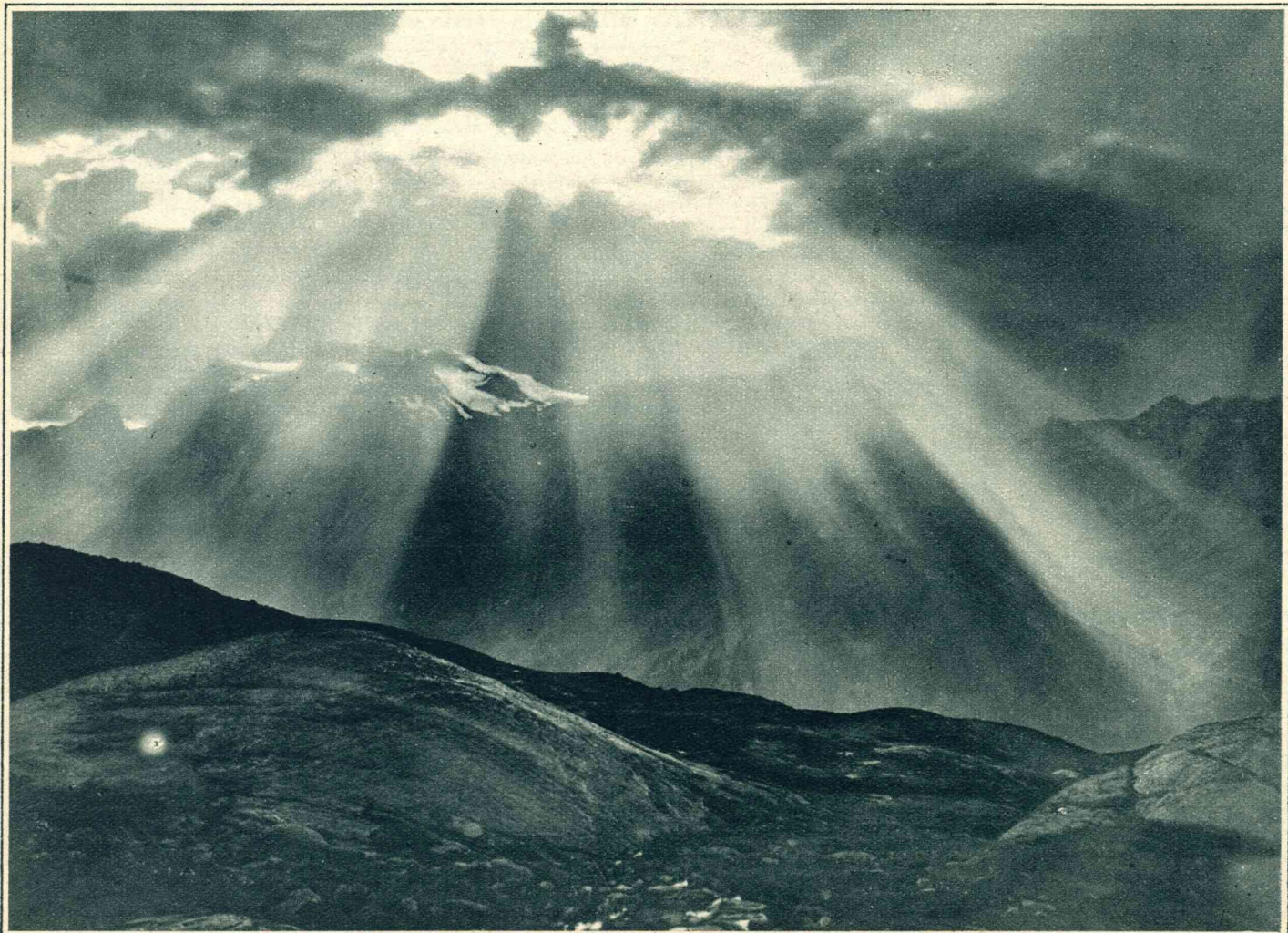
Enny's oogen gingen wijd open van verbazing.

„Maar u had toch al heelemaal ingepakt — dus ik dacht natuurlijk....”

„Jawel, maar.... er is iets tusschen gekomen, ziet u.... dat heeft me van gedachten doen veranderen....”

Hij telde het geld in zijn portefeuille na, en stond een oogenblik of wat naar den zolder te staren, om vlug te rekenen.

„Ik heb besloten, nog maar een weekje hier te blijven — op z'n minst een week!”

De wolken breken na het onweer.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplage van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Licht Lucht - Zon
Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG
1100 Meter boven zee (BERNER-OBERLAND)
Prosp. door de Verkeersverein te Brünig-Hasliberg

Rust Herstel
Verlaagde prijzen

GRIMMIALP GRAND HOTEL
BERNER OBERLAND
1260 Meter boven zee
Fr. 11.- - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

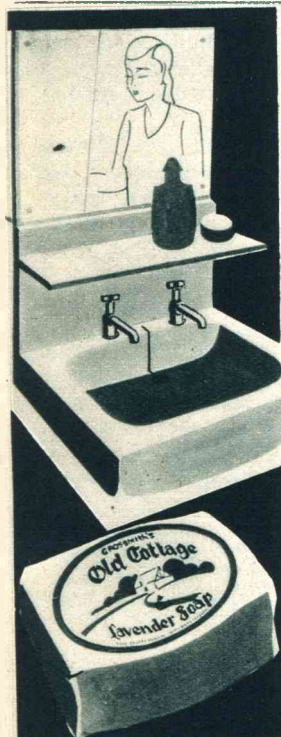
Ideaal Zomerverblijf
Natuurpark, Pension

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland)
KURHAUS MELCHTAL
900 M. boven zee Voll pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

Brengt gelukkige dagen door in Hotel
"TAMINA" in het heerlijk gelegen **BAD RAGAZ**
Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening
f 42.50 en f 47.50

LIK DOORNS?
Onmiddellijke verlichting na het gebruik.
Stilt de pijn en verwijdert den likdoorn met
"GETS-IT"

De gevierde
vrouw heeft
altijd iets aparts!

Speciaal in de keuze harer toilet-
zeep vermijdt zij een merk, dat
door zijn algemeenheid of scherp
parfum, personen van distinctie
hindert. Zij imponeert door den
decenten geur van de lavendel;
het parfum der oude Engelsche
aristocratie, waarin de Old Cottage
Zeep haar hult. Deze ideale zeep
geeft een overvloedig schuim, dat
zacht en diep in de poriën dringt,
het lichaam frisch en lenig en de
huid gezond en soepel houdt. Het
is een oud merk, dat de heden-
daagsche moderne vrouw, die
haar charme gaarne wil verhoogen,
onschatbare diensten bewijst.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage
Lavender Zeep

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en
slijm en bevorderen en
regelen een goeden stoel-
gang. Alleen echt zoo de
verpakking is voorzien van
bijstaand fabrieksmerk. Ver-
krijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à 30 en 55
cents per doosje.

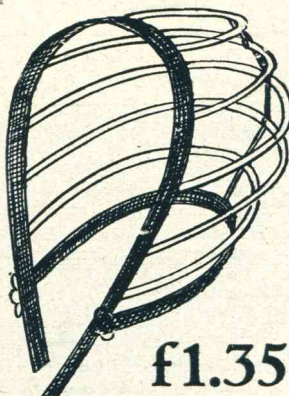
Slanke Vrouwen in de Badplaats

In de Badplaats.....1932.

Dit jaar zijn hier meer slanke vrouwen dan
vroeger, maar dank zij de Facil-Pastilles maken
ook wij hierbij een heel goed figuur! Toch moeten
wij oppassen, want het eten is hier héérlijk dit
jaar, daarom verzoeken wij U ons ieder per
omgaande nog een buis Facil toe te zenden.

Hoogachtend Z. C. & L. F.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en
Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pas-
tilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

f1.35

andere dan haarwasschen; is wasschen onnoodig, dan alleen bevochtigen met water, de Wave opzetten en U staat versteld van het resultaat. Wij garandeeren iedere dame, met de Tonny Wave, de grootste tevredenheid. Zij is vervaardigd van prima materiaal, en is in pracht-roode kleur uitgevoerd. Hoeveel waarde U voor Uw geld ontvangt, kan U pas duidelijk worden, wanneer U de Tonny Wave in gebruik heeft. Vele dames waren verrukt over de uitkomsten welke zij hebben gezien op de demonstratie, vóór het gebruik, in het gebruik en de prachtresultaten na het gebruik ten huize van onzen agent Le Grand, Melkpad 17, Rotterdam. Te bereiken met lijn 3 of 12. Voor hen, die niet in de gelegenheid zijn voor een bezoek, drukken wij een coupon af, welke na invulling recht geeft op de Tonny Wave met een zeer uitvoerige Hollandsche gebruiksaanwijzing voor den gereduceerden prijs van f 1.35. Bezit van permanent onnoodig voor de Tonny Wave. Is U nog in het bezit van gepermanente haar, bestel dan toch. Coupon invullen en zenden aan onzen agent. De vele dames, die de moeite hebben gedaan, ons na het gebruik der Tonny Wave een dankbetuiging te zenden, zenden wij deze week geheel gratis en franco huis, een groote flacon Tonny Lotion, met onzen dank.

DANKBETUIGINGEN

TONNY WAVE

'n „KNAL" UITVINDING voor DAMES!

5 x WAVE 1 CENT

voor minder dan

TIJD- EN GELDBESPARING

Eindelijk gevonden het watergolfapparaat dat U uiterst
eenvoudig zelf bedient en veel tijd en geld, wachten,
bespreken, enz. enz. bespaart. Nog niet gesproken van
het groote gevaar, van vroeg Uw haar te verliezen,
door verbranden, verstikking, enz.

De Tonny Wave is er nu met alle denkbare voor-
deelen. Uiterst eenvoudig. Oordeelt U zelf. U doet niets

Le Grand, Melkpad 17, Rotterdam.

De toezending geschiedt in volgorde en wordt toegezonden onder rembours. — Vult onderstaande coupon in. Geen wachten; geen haaruitval; geen steeds terugkomende onkosten. Ook uitnemend geschikt voor lang haar. Ook tusschentijds afhaken. Ook golf op het achterhoofd door het watergolfapparaat

TONNY WAVE

Binnenkort in den handel à f 4.—

COUPON Ondergeteekende verzoekt toezending van TONNY WAVE, met uitvoerige Hollandsche gebruiksaanwijzing à f 1.35 plus portokosten.

Naam:

Adres:

Plaats:

(Duidelijk invullen s.v.p.)

Vóór gebruik

Na gebruik

70-Jarige, stijf van reumatiek.

Moest elken avond door weer en wind.

Nu weer lenig als toen hij 40 was.

Men schrijft ons uit Rotterdam:
„Ik had veel last van kramp en stijfheid in mijn beenen. Daar ik 70 jaar ben en ik elken avond twee uur moet lopen om kranten te bezorgen, gaf mijn vrouw mij den raad om ook eens Kruschen Salts in te nemen. Ik ben daar 6 weken geleden mede begonnen en ik heb nu geen pijn meer. Mijn beenen zijn nu weer net zoo lenig als toen ik 40 jaar was. Dus ben ik vast besloten om er mee door te gaan zolang ik leef. Als u het noodig acht, kunt u mijn schrijven bekend maken.
P. J. P. te Rotterdam."

Zeventig jaar. — Dan functionneert alles zoo vlot niet meer; inwendige stoornissen brengen kwalen mee, en kunnen aanleiding zijn tot reumatiek en hevige pijnen. Nu wordt Kruschen onmisbaar. Kruschen Salts tast direct de oorzaak van het kwaad aan; de scherpkantige urinezuur-kristallen, die de ondragelijke

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Zomersproeten verdwijnen in korten tijd geheel door **Sprutol**. Bij alle Drogisten.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

No. 4

Hij greep de slang, die nu volop water gaf, en sleepte deze met het gemak, waartoe hij door zijn buitengewone kracht in staat was, naar het luik van het vooronder. Hij wierp het luik open. Onmiddellijk sloeg een dikke rookwolk naar boven en tegelijkertijd verschenen het hoofd en de schouders van een tot razernij gebrachten neger.

De neger had een lang mes in de hand en was bereid iedereen te lijf te gaan, die hem den weg versperde. Doch hij had niet gerekend op de aanvallende eigenschappen, die uitgaan van een krachtigen waterstraal. De met geweld uitgedreven straal trof hem precies tegen de borst, en hals-overkop verdween hij weer door het luik.

Het water stroomde verder naar beneden.

Martin Sondes schreeuwde door het luik: „Doof dat vuur. Geen man komt aan dek, voordat het uit is. Jullie zult voor je leven moeten vechten, gemeene honden.”

Een mes vloog hem rakelings langs het hoofd en een zware Dago trachtte zich door het luik naar boven te hijschen. Doch verder dan met zijn hoofd boven de opening kwam hij niet. Op dat moment trof Martin Sondes hem met een vervaarlijken vuistslag en de man viel naar beneden als een blok hout. De overigen namen deze les ter harte. Zij wendden hierna al hun krachten aan om hun kostbare levens te beschermen tegen het vuur.

Dit was voldoende. Zij, die zich op het dek van de „Evelyn Hope” bevonden, moesten aan andere zaken hun aandacht schenken.

Het vuur was aan wal gezien — zooals trouwens de gevangen bemanning ook had gehoopt. Saluce, dat zoo doodschen en stil had gelegen in den maanacht, ontwaakte. Luide stemmen weerklonken uit de huizen. Donkere gedaanten renden langs de kade.

Afgemeten riep Martin Sondes:

„Mr. Probyn, neem die ijzeren pin en kom hier. Ga boven het luik staan en indien iemand het waagt naar boven te komen, sla hem dan zonder aarzelen naar beneden.”

„Het zal zonder mankeeren gebeuren,” antwoordde Probyn, grimmig glimlachend. „Wat is er nu aan de hand, Sondes?”

„Wij krijgen een buitengewoon voorkomende assistentie,” zei de schipper. Hij wees met zijn vinger naar een dikke rookpluim, die opsteeg uit den schoorsteen van een groote sleepboot. „Pascobas haast zich om ons te hulp te komen.”

„Een paar revolvergeschoten zullen hem wel doen afdeinen.”

„Neen, want die smeelap van een Cipriano staat aan zijn zijde. Dat is waar ook, Probyn, heb je een revolver bij je?”

„O ja. Ik ben hier meer in deze streken geweest, begrijp je?”

„Dat is mij opgevallen,” zei Sondes. „Je bent een nuttig mensch om te helpen.”

„Paul Glen kan anders ook wel van nut zijn.”

„Niet voordat hij zijn salonhouding heeft laten varen,” merkte Sondes op, niet toornig, doch uitsluitend als een feit dat hij constateerde. „Misschien leert hij het nog, doch dergelijke types voelen zich meestal te verheven, om iets aan te nemen.”

„Uw onderricht is ook vrij ruw.”

„Dat is zoo. Dat komt door de omgeving. Hier ben je of ruw en onverzettelijk, of je sterft. Fouten zijn fataal; een misstap en de natuur — in de gedaante van een wild dier of in de gedaante van een man, die dan gelijk is aan een hyena — neemt je te pakken, vooral bij een onderneming als de onze. Daar komt Pascobas.”

De oude sleepboot had zich met veel misbaar van haar ligplaats losgemaakt en bewoog zich, nog niet in staat om op volle kracht te varen, stampend en stootend voorwaarts door het nog steeds woelige water. Een dikke rookwolk gulpte voortdurend uit de pijp en dreef in lange slierten over de haven. Martin Sondes keek zwijgend naar de boot, die langzaam op het schip toekwam. Hij had zich naar

het achterschip begeven en stond daar, omschenen door het maanlicht, als een reusachtige gestalte.

Zijn onbewogen stilzwijgen was te veel voor den dikken Pascobas aan het roer. Hij was het, die zich ten slotte over de verschansing van zijn niet al te gracieus vaartuig boog en schreeuwde:

„„Evelyn Hope”, Ahooi! Kapitein, hebt u hulp noodig?”

En Sondes' stem, bedaard, doch scherp en helder, antwoordde: „Niet noodig!”

Dat verbluffte Pascobas. Hij hinkte van den eenen voet op den anderen.

„Maar, kapitein, uw schip staat toch in brand!”

„Ik heb geen hulp noodig, Pascobas.”

„Maar u hebt toch veel menschen aan boord, die gered moeten worden — Uw bemanning en uw passagiers.”

„Ik zal u wel waarschuwen, als ik hulp noodig heb. Wel te rusten!”

Pascobas was ten einde raad. Hij ging terug naar de stuurhut. Daar bevond zich iemand, met wien hij schijnbaar moest overleggen. Bevis Probyn zag de lange, magere figuur van een man. Cipriano had te veel indruk op hem gemaakt, dan dat hij zich ook maar eenigszins in deze figuur kon vergissen. Pascobas kwam weer terug.

„Maar wij moeten u helpen, kapitein!” schreeuwde hij opnieuw. „De havenvoorschriften stellen vast, dat...”

Pascobas zweeg plotseling. Martin Sondes had vastberaden zijn revolver getrokken en de loop rustte op de verschansing.

„Kapitein, het is de wet!” riep Pascobas op hijgenden toon.

„Je komt te dicht bij,” gaf Sondes als eenig antwoord. „Wat meer uit de buurt blijven.”

Hij wachtte op een bevel van Pascobas, doch dit kwam niet. De revolver flikkerde en de strooheid van den dikken sleepbootschipper vloog hem van het hoofd en maakte een sierlijken zwaaai in het maanlicht. Dit schitterend staaltje van trefzekerheid was tevens overtuigend. Pascobas schreeuwde een bevel.

Doch hij wendde zich niet om, ten einde terug te keeren naar den wal. Hij voer met zijn boot voortdurend om den schoener heen, er evenwel voor zorgend, dat hij niet dichterbij kwam, uit vrees voor de revolver. Sondes en Bevis hielden hem scherp in het oog, terwijl de laatste zich ten slotte verbaasd afvroeg, wat hij wel in zijn schild voerde. Op het dek van den schoener weerklonk zonder ophouden het geluid van de pomp. Glen's rug werd er als het ware door gebroken, doch daar de helper Dick er schijnbaar niet aan scheen te denken om kalmer aan te doen, zette ook Paul zijn zware taak voort. De dikke rookwolken, die opstegen uit het vooronder waren wat verminderd en Probyn kon nu het stroomen van het water hooren en tevens de stemmen van de gevangen mannen, die minder opgewonden spraken. Nog steeds cirkelde de sleepboot op geheimzinnige wijze om den schoener heen. De dikke schurk Pascobas en de slangachtige moorde-naar Cipriano wilden klaarblijkelijk een gelegenheid afwachten om aan te vallen, doch Bevis kon het gevoel niet van zich afzetten, dat zij nog iets anders in het schild voerden.

VIII. KRACHT OVERWINT.

De sleepboot vervolgde haar behoeftzamen onderbroken tocht rondom den schoener en Bevis werd er meer en meer zeker van, dat de schelmen daar aan boord niets durfden te beginnen. Beneden in het vooronder leverde de verminderde rook het bewijs, dat het vuur zoo goed als bedwongen was. Ten slotte ging alles weer in de goede richting. Bevis voelde zich meer op zijn gemak en herkreeg zijn vertrouwen.

Toen verbrak plotseling de schelle, scherpe stem van den stuurman de stilte.

„Er is een boot onder het achterschip, kapitein. Ze trachten de patrijspoorten binnen te klimmen.”

Terwijl de stuurman deze woorden nog uitschreeuwde, rende Martin Sondes reeds naar het achterschip. Evenals Bevis was hij zich plotseling fel bewust, dat Jennifer en Liliás beneden in den salon waren, waar de schurken juist bezig moesten zijn naar binnen te dringen. Onderwijl kwam de sleepboot dichterbij den schoener en van het dek werd een revolvervuur geopend.

Op dat moment hoorde hij Jennifer's stem roepen vanuit den salon beneden. Martin Sondes toonde onder deze omstandigheden zijn buitengewone kwaliteiten. Hij was volkomen op zijn hoede, dacht aan alles en verloor het hoofd niet, terwijl hij er tevens voor zorgde, dat ook de anderen het hoofd koel hielden.

Reeds op de trap, die naar den salon voerde, riep hij nog een aantal bevelen naar zijn helpers.

„Probyn, sluit het luik en trek je revolver. Harry, Dick, Jim, Glen, laat het werk liggen en houdt je revolvers gereed. Schiet naar de sleepboot. Aarzel niet. Laat ze niet aan boord komen. ... Kijk uit naar de andere booten!”

Met een paar sprongen was hij beneden, de gang door en in den salon. Vier mannen waren uit de boot gekomen, die er in geslaagd was onder het achterschip van den schoener te geraken. Drie bevonden zich reeds in den salon, terwijl de vierde bezig was zich door een patrijspoort te wringen. Terwijl van boven het scherpe knallen van de revolvers weerklonk, maakte Sondes zich reeds gereed tot een kwaadaardigen strijd.

Twee mannen hielden Liliás vast en vochten met haar, met niet al te groot succes, want zij verweerde zich als een kat. De derde man hield Jennifer vast op een breede zitbank. Hij drukte haar met zulk een kracht neer, dat zij niet tot verweren in staat was. Met zijn vrije hand hield hij een groot breed mes omklemd, dat hij haar op de keel had gezet. In bijna onverstaanbaar Engelsch zei hij:

„Het geld! Zeg waar het geld is verborgen. Luister! Je moet het vlug vertellen.”

Jennifer, de tanden vast opengeklemd, schudde het hoofd. De punt van het mes prikte even in haar zachte huid. Zij liet een kleinen kreet hooren.

„Snel!” dreigde de man. „Waar is het geld?”

Martin Sondes stond bij den ingang van den salon. Hij richtte en vuurde. Het was een moeilijk schot om den man goed te raken. Doch het gelukte.

De Dago richtte zich plotseling op, zooals Martin trouwens ook had verwacht, en viel toen voorover op Jennifer. Het mes gleed uit zijn handen op den grond.

De man, die er juist in was geslaagd door de patrijspoort naar binnen te komen, wierp zich met kracht tegen Sondes' beenen, zoodat deze wankelde. De twee anderen duwden Liliás opzij en vielen op den kapitein. Onder de kracht van hun aanval deinsde hij even terug. Jennifer, duizelig van schrik en pijn, werkte zich onder den dooden man vandaan en keek met angstige oogen naar de worstelende mannen. Het aanschouwen van dit bijna dierlijk gevecht benam haar den adem. Liliás kwam zachtjes naderbij; zij stak haar blanken arm, die onder de op verschillende plaatsen gescheurde japon zichtbaar was, uit en nam het gevallen mes op. Vanuit het kluwen vechtende mannen vloog een Dago met een heeschen kreet achteruit. Hij bezat verder geen lust meer om te vechten — hiervoor had Sondes' vuist gezorgd. Doch hij was desondanks nog gevaarlijk. Martin hief zich op en had een zijner bestrijders bij de keel gegrepen; de ander hield intusschen Martin's lichaam stevig omklemd. De man, die reeds door Sondes was afgestraft, deed het eenige wat hij nog kon doen. Hij stak zijn been uit, waardoor Martin struikelde en voorover viel. De Dago voelde zich bevrijd uit den greep om zijn keel en de ander, die Sondes op het juiste tijdstip even had losgelaten, wierp zich nu met verdubbelde kracht op hem, omklemden armen en beenen en schreeuwde:

**HET GEHEIM
DER CHARME**

Lily Damita, Fox Prod.

Zoo vaak reeds hebt ge U afgevraagd, hoe het mogelijk was dat andere vrouwen ook na het meest vermoeiende spel in den warmen zomerdag, er steeds frisch blijven uitzien. En toch is dit geen geheim. Het geheim dier charme ligt in 't gebruik der beide Pond's Creams.

VERZORGT UW TEINT
POND'S VANISHING EN
COLD CREAM

BON

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 ct. porto aan Pond's Extract Co. Ald 16, Amsterdam.

Naam _____

Adres _____

**UITSTAPJES
door ons eigen mooie land!**

Naar Arnhem
Vertrek van N.Z. Voorburgwal 262, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 8 uur. via Utrecht, De Bilt (verpoozing), Driebergen, Doorn, Leersum, Amerongen, Wageningen, (bezichtiging uitzichttoren à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp (lunch), bezoek aan Rozendaal en het landgoed. Bezoek aan Sonsbeek, vervolgens via Ede, Renswoude, Woudenberg, Amersfoort (verpoozing), Soestdijk, Laren naar Amsterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30 uur.
Prijs f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening). Vertrekdata: 31 Juli; 14 Augustus; 28 Augustus; 4 September.

Naar Arnhem en Nijmegen
Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 7.30 via Utrecht, De Bilt (verpoozing) Leersum, Amerongen, Wageningen (bezichtiging uitzichttoren à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp (lunch), Nijmegen (bezoek Valkhof, Mooi Nederland, Berg en Dal, Duivelsberg). Vervolgens terug naar Amsterdam via Arnhem, Ede (verpoozing), Renswoude, Woudenberg, Amersfoort, Soestdijk, Laren, Amsterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30 uur.
Prijs f 4.75 p. pers. (Lunch voor eigen rekening). Vertrekdata: Zondag 17 Juli; 7 Augustus; 21 Augustus; 11 September.

Naar de Pyramide van Austerlitz en 't Gooi
Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 10 uur, via Vreeland, Utrecht, De Bilt (verpoozing), Soesterberg, langs het vliegveld, Oud-Leusden, Pyramiden van Austerlitz, lunch. In den namiddag via Woudenberg, Amersfoort, Soest, Laren, Naarden naar Amsterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30 uur.
Prijs f 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening). Vertrekdata: Zondag 24 Juli; 21 Augustus.

Voor deze autotochten behoeft u zich slechts aan te melden bij de Administratie van „De Stad Amsterdam,” N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam. Telefoon 33170.

Likdoorns verdwijnen met wortel en al zonder pijn!

Dank zij de moderne wetenschap, bestaat er thans een nieuw zuurstofbad, waardoor de likdoorns week worden, zoodat u ze met wortel en al en geheel pijnloos kunt verwijderen. Lost u Saltrates Rodell op in heet water, tot dit er als melk uitziet. Dompelt dan uw voeten in dit melkachtige bad en de verkwikkende zuurstof dringt in de poriën en brengt het geneeskrachtige zout tot aan de diepste wortels der likdoorns. Ontstekingen verdwijnen onmiddellijk en de verwonde, gevoelige plekken genezen.

Vrouwen, die hooge hakken dragen en den geheelen dag staan of loopen, vinden eene aangename verkwikking door een Saltrates Rodell-zuurstofbad. Er bestaat niets beters in de geheele wereld. Saltrates Rodell is voor weinig geld in alle apotheken, drogistzaken en parfumerieën verkrijgbaar.

Om zeker te zijn dat u de echte Saltrates Rodell ontvangt, moet u van uw winkelier de gele verpakking eischen. Wij garandeeren alleen deze gele verpakking.

MIJNHARDT'S

Hoofdpijn-Tabletten .. 60^{ct}
Kiespijn-Tabletten ... 60^{ct}
Laxeer-Tabletten 60^{ct}
Zenuw-Tabletten 75^{ct}
Maag-Tabletten 75^{ct}

Bij Apoth. en Drogisten

**De Vacanties
breken aan!**

◆

**Hebt U Uw
plan al klaar?**

**LUXE AUTOTOCHT LANGS DEN RIJN,
DOOR HET TAUNUS- EN EIFELGEBIED
EN ODENWALD**

Duur: 6 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Utrecht.
Reissom f 68.—, bij minimum deelname van 26 personen.

1e Dag. Vertrek des morgens te 8.30 van Utrecht C. S. via Bilthoven, Zeist, Driebergen, Arnhem, Nijmegen naar Kleef. Lunch in Hotel „Bollinger,” daarna voortzetting van den tocht via Geldern, Krefeld naar Köln am Rhein, korte bezichtiging van Köln en den Dom, daarna naar Bonn am Rhein. Diner en logies in Hotel „Continental.”

2e Dag. Na ontbijt en kerkbezoek voortzetting van den autotocht naar Königswinter, per bergspoor naar de Ruïne „Drachensfels.” Terug wandelen door het romantische Nachtegaland. Daarna via Bad Honnef, Niederlahnstein naar Koblenz. Lunch in „Zur Klaus,” Rheinboulevard. Vervolgens na kort bezoek aan Koblenz o. a. Deutschen Eck met standbeeld van Kaiser Wilhelm den 1en, via Boppard, St. Goar, Bingen naar Rüdesheim. Diner en logies. Des avonds bezoek aan den beroemden „Felsenkeller.”

3e Dag. Na het ontbijt terug naar Bingen en vervolgens door het Nahetal via Bad Münster am Stein, Kreuznach, Wörrstadt, Oppenheim naar Darmstadt. Lunch. Des namiddags via Eberstadt, Zwingenberg, Bensheim naar Heidelberg. Diner en logies.

4e Dag. Des morgens na het ontbijt bezichtiging van Heidelberg, Altes Schloss, H. Geistkirche, Universiteit etc. Lunch. Des namiddags via Mannheim, Worms, Rheinhessen naar Wiesbaden. Diner en logies.

5e Dag. Na het ontbijt vertrek van Wiesbaden via Schlangenbad, Bad Langenschwalbach, Nassau, Bad Ems, Koblenz naar Bad Neuenahr. Lunch. Daarna bezichtiging van Kurpark en Kurhaus en vervolgens via Ahrweiler, Altenahr, Schuls, Müstereifel, Euskirchen naar Düsseldorf. Diner en logies. Des avonds naar Variété voor eigen rekening.

6e Dag. Des morgens na het ontbijt bezichtiging van Düsseldorf, o.a. Rheinboulevard, Planetarium, Ehrenhof met diverse Musea, Rheinterrasse met Rheingoldsaal, Hofgarten, Wilhelm Marxhaus, Königsallee etc., vervolgens naar Wesel. Lunch in Restaurant „Lippsschloss.” Daarna vertrek naar Arnhem. Diner en verder naar huis. Aankomst te Utrecht circa 20.30.

**Dit zijn
onze plannen
voor de Juli-maand!**

REISVEREENIGING „DE STAD AMSTERDAM”

Bladzide programma- boekje	Reis- nummer	Vertrek datum	DOEL DER REIS	Aantal dagen	Aanvangs- punt	Eindpunt	Klasse trein	Auto		REISSOM		
								Boot.				
									Auto Boot	2e klasse trein	3e klasse trein	
31	21	18 Juli	Ardennen-omgeving	6	R'dam	R'dam						
42	57	18 Juli	Rijn-Eifel-Taunus	6	Utrecht	Utrecht						
57	93	20 Juli	Heidelberg-Stuttgart	7	Utrecht	Utrecht						
44	68	22 Juli	Bad Ems-Taunus	6	R'dam	Utrecht						
81	119a	22 Juli	Parijs-Versailles	7	R'dam	Utrecht						
23	196	23 Juli	Valckenburg-Spa-Luik	5	R'dam	R'dam						
84	121	23 Juli	Parijs-Versailles	8	R'dam	R'dam						
31	22	25 Juli	Ardennen-omgeving	5	R'dam	R'dam						
32	36	25 Juli	Rijn-Eifel-Taunus	6	R'dam	R'dam						
42	58	27 Juli	Parijs-Versailles	7	Utrecht	Utrecht						
61	97	29 Juli	Ardennen-omgeving	8	R'dam	R'dam						
53	120a	30 Juli	Rijn-Eifel-Taunus	6	R'dam	R'dam						
84	87	30 Juli	Parijs-Versailles	7	Utrecht	Utrecht						
31	122	1 Aug.	Ardennen-omgeving	5	R'dam	R'dam						
42	23	1 Aug.	Rijn-Eifel-Taunus	6	R'dam	R'dam						
59	1 Aug.	1 Aug.	Parijs-Versailles, etc.	7	Utrecht	Utrecht						
32	37	8 Aug.	Ardennen-omgeving	8	R'dam	R'dam						

**Dit zijn
onze plannen
voor de Juli-maand!**

Naar Weenen en Budapest

Speciale gelegenheid voor deelnemers(sters) aan deze reis om een bezoek te brengen aan hun pleegkinderen in Oostenrijk en Hongarije, alsook (oudere) pleegkinderen te vervoeren onder goed geleide.

Aanvang en eindpunt der reis: Utrecht. Duur: 12 dagen. Reissom: tweede klas spoor f 225.—, derde klas spoor f 180.—. Vertrekdatum: Maandag 22 Augustus. Thuiskomst: Vrijdag 2 September.

Uitvoerig programma wordt op aanvraag gaarne toegezonden.

**Daar is juist één reisje bij,
dat voor U geknipt is!**

Aanmeldingen tot uiterlijk
30 Juli aanstaande aan
ons bureau.

Een broederlijk stel Mexicaansche cantadores, zooals zij zingend langs de straten trekken.

„Een mes, vlug!”

De Dago sprong als een kat naar voren, en hief een mes op, om dat onverbiddelijk in Sondes' rug te steken.

Het was echter Liliás, die dit verhinderde. Op het moment, dat de Dago zijn arm ophief, was zij snel naderbij getreden. Met krachtigen arm stootte zij toe. Zij beschikte niet over bedrevenheid, doch het was voldoende; de punt van haar mes drong juist in den bovenarm van den bandiet en zijn tot steken opgeheven hand was machteloos.

Hij begon juist te schreeuwen, toen Martin Sondes' vuist hem naar het andere gedeelte van de kajuit sloeg. Even daarna vloog de ander, die zich aan Sondes had vastgeklemd, door de lucht en hij kwam met veel lawaai op een groote rustbank terecht, juist onder de patrijspoorten. Hij krabbelde op zijn handen overcind en sleepte zich naar de kleine ronde vensters, waarbij zijn linkerbeen krachteloos achter hem aan sleepte. De man die het eerst buiten gevecht was gesteld, had zich bijna reeds naar buiten gewerkt. Degene, die in den arm was geraakt, bleef één ondeelbaar oogenblik staan om Sondes hevig ontsteld aan te zien; toen vluchtte hij naar boven, waar hij zich zonder aarzelen over de verschansing wierp.

Dit gedeelte van den strijd was voorbij. Martin sprong snel naar de patrijspoorten, zag dat de boot juist wegvoer en sloot toen de kleine vensters. Van boven klonk nog voortdurend revolvervuur. Hij wendde zich om en zag Jennifer aan.

„Doet u de overige vensters dicht,” zei hij, en toen hij zag dat zij beefde, vroeg hij: „Is u gewond?”

„Neen,” fluisterde zij. „Ik ben niet gewond.” Had zij eenig medelijden, eenige sympathie verwacht? Zij wist het zelf niet. Van haar gingen zijn oogen naar Liliás, die hem, schoon van gestalte, kalm en zacht toelachte. Met zijn hoofd wenkte hij naar de patrijspoorten, hoewel hij wist, dat het niet noodig was haar in dit opzicht een bevel te geven. Toen hij zich gereed maakte om weer naar het dek te gaan, zag hij zijn revolver. Hij nam haar op en gaf haar niet aan Jennifer doch aan Liliás.

„U zult nu wel langzamerhand weten, dat u niet al te omzichtig in het gebruik behoeft te zijn,” zei hij en ging toen snel naar boven.

Liliás sloot de laatste patrijspoort, wendde zich toen om en lachte. „Hij is geweldig. Het is een roekeloze, onversaagde woesteling — ik houd van hem!”

Jennifer kon een huivering niet onderdrukken en zij zei: „O, wat een ruwheid. Het is afschuwelijk...”

Doch in haar hart voelde zij pijn. Het was Liliás geweest, die hem het leven had gered. Het was Liliás geweest, tot wie hij zich in het critieke moment had gewend. Waarom wist zij niet, doch het deed haar pijn.

Aan dek zag de toestand er nog niet gunstig uit. De sleepboot kwam met omzichtige bewegingen op de „Evelyn Hope” af. Zij steunde als een zieke olifant, want de man, die aan het stuur stond, behoorde niet tot de groote helden en trachtte zooveel mogelijk het gevaar te omzeilen. Het schieten namelijk vanaf den schoener geschiedde hem met een te groote accuratesse. Zijn orders luidden, dat hij moest zorgen zóó te manoeuvreeren, dat de beide schepen naast elkaar kwamen te liggen, doch de teekenen wezen er meer op, dat hij groote moeite had om te voorkomen, door de kracht van een of andere groote golf tegen den schoener te worden geslingerd en zodoende gevaar te loopen gedeeltelijk verpletterd te worden. De golfslag, die door de monding van de haven naar binnen kwam, was zwaar.

Zijn metgezellen moesten dit ongetwijfeld onderkennen en het was zeer zeker tevens een van de redenen, waarom hun schieten naar den schoener zoo buitengewoon slecht was. Ondanks alles was het geluid van het schieten en het gieren van de kogels Paul en Bevis toch wel wat al te opwindend en gevaarlijk.

Martin Sondes scheen dergelijke zaken als iets heel gewoons te beschouwen. Hij stond geheel onbeschermd op het achterdek en keek met scherpe oogen naar de sleepboot, de monding van de haven

en de zee daarachter. Hij ging naar zijn stuurman, nam zijn revolver en beval:

„Zet de machine aan. Zeg tegen Jim, dat hij bij het anker gaat staan.” Snel zette hij zich achter het stuurrad. Binnen enkele oogenblikken weerklonk het geluid van den hulpmotor door het schip en begon de schroef te wentelen. De „Evelyn Hope” zette zich langzaam in beweging en het ankertouw kwam in hevig gespannen toestand.

„Laat maar gaan!” schreeuwde Martin. De schoener trilde en schoot plotseling sneller vooruit. De sleepboot bevond zich vlak voor den boeg van den schoener en werd juist door een groote golf naar voren geworpen, waardoor groote kans ontstond, dat beide schepen op elkaar zouden loopen.

„Volle kracht achteruit!” gilde Martin bijna, terwijl hij bliksemsnel het roer omwierp.

Hij had zijn bewegingen berekend als een bokser, die op het juiste tijdstip een snellen zijsprong moet maken. De machines van de sleepboot werkten op volle kracht en zij passeerde rakelings den voorsteven van den schoener. Er was niet meer dan een voet tusschenruimte. Doch dit was voldoende. De schoener liep met volle kracht achteruit, totdat de weg voor den boeg vrij was. Toen weerklonk wederom Sondes' bevel en even later ging het schip „full speed” voorwaarts. De sleepboot haalde door en gleed achteruit als een stier, die zijn sprong op zijn slachtoffer heeft gemist. De „Evelyn Hope” richtte den boeg naar den uitgang van de haven en doorkliefde het onstuimige water.

Jim, de matroos, die, nadat het anker zonder bedenken was achtergelaten, het resterende gedeelte van den kabel binnenhaalde, keek voor zich uit naar de bruisende zee buiten het havenhoofd. Hij draaide het hoofd naar Sondes achter het roer en toen wendde hij zich grinnikend naar Probyn.

„Zou het ons gelukken buiten te komen?” vroeg Bevis.

„Ons niet. Doch ik veronderstel, dat het hem wel lukt,” was het antwoord.

„Gevaarlijk?” vroeg Bevis weer.

„Voor u en mij onmogelijk,” zei de man. „Voor

hem — hij heeft wel eens meer een wonder volbracht.”

Zonder twijfel sprak hier een groot vertrouwen! Martin Sondes mocht dan ruw, lomp, brutaal schijnen naar den smaak in Engelsche voorname kringen, hier was hij de ware man op zijn plaats, die wist hoe hij moest optreden en handelen.

Een groot aantal bevelen weerklonken van achter het roer. De mannen verrichtten het onmogelijke met de zeilen. De schoener helde over en Bevis was er zeker van, dat hij regelrecht op den zwaren kade-muur aanstevende. Hij hield zijn adem in, toen plotseling een kogel om zijn ooren floot.

Pascobas had den boeg van de sleepboot gewend en stoomde met volle kracht om den schoener in te halen. Ondanks den ouderdom, dien de boot had vertoond, waren haar machines toch nog sneller dan de hulpmotor van de „Evelyn Hope”. En bovendien schoten de opvarenden zonder ophouden. Bevis vermoedde eerder dan hij het kon zien, dat het vuur hoofdzakelijk gericht was op Sondes, die rustig en onbewogen achter het stuurrad stond. De bandieten hoopten hem te kunnen treffen en hierdoor wanorde op den schoener te veroorzaken. Doch door niets toonde kapitein Sondes, dat hij eenige vrees koesterde — hij had alleen den koers zóó gewijzigd, dat zij thans wederom recht op de havenmonding aangingen.

Bevis deed zijn best de aandacht af te leiden door terug te vuren naar de sleepboot, doch weldra hield hij hiermede op. De schoener begon de zware zee te voelen en de golven sloegen over het dek. Nauwkeurig schieten was een onmogelijkheid en bovendien werd de aandacht geheel en al getrokken door den wedloop tusschen de beide schepen naar de havenmonding — een wanhopige race in een woeste zee, die den mannen aan beide zijden den lust deed vergaan om te schieten.

Het scheen onvermijdelijk, dat schoener en sleepboot in den nauwen havenmond naast elkaar zouden komen te liggen om met een donderend gekraak op elkaar te loopen. De vaartuigen lagen bijna gelijk en joegen naast elkaar voort. Het was een kwestie van zenuwen en de vraag was nu, wie van de roergangers dit het langste zou durven volhouden.

Dichter en dichter kwamen zij bij elkaar. De golven van de bruisende zee, waarvan de kracht meer en meer voelbaar werd, dreven de schepen nu en dan gevaarlijk dicht naar elkaar toe. De zware muren van het havenhoofd kwamen hoe langer hoe meer naderbij. Zij werden er door ingesloten. Zenuwen — louter een kwestie van zenuwen! Martin Sondes, achter zijn roer, scheen zenuwen van staal te hebben. Pascobas zou hem daarin nimmer kunnen evenaren. Pascobas wenschte dan ook inderdaad de race niet verder voort te zetten en hij stond te trappelen van zenuwachtigheid. Doch achter hem stond de lange, dunne figuur van Cipriano en Cipriano's revolver was veel te nauwkeurig op hem gericht. De schipper van de sleepboot beefde van angst voor een waterdood, doch Cipriano's revolver zei: „Vooruit” en Pascobas zette door.

Sondes scheen dit in te zien. Hij schreeuwde met scherpe stem eenige bevelen, gebogen over zijn roer. Bevis zuchtte; hij had niet verwacht, dat Sondes zou toegeven. Toen lachte hij. Sondes had heel iets anders gedaan. Hij was van koers veranderd, doch in de verkeerde richting — hij steevende recht op de sleepboot aan.

Hij naderde haar met groote snelheid, terwijl het water voor den boeg schuimde en hoog opspatte. Zij, die zich op de sleepboot bevonden, zagen den scherpen voorsteven van de „Evelyn Hope” dreigen en zij kon-

den vermoeden, dat hun boot midscheeps zou worden getroffen, precies op de hoogte van de machinekamer. Pascobas zag dit ten minste heel goed en Cipriano eveneens. En zij kenden Martin Sondes; zij wisten, dat hij niet de man was om te stoppen voor een kleinigheid als een boot vol Dago's.

Pascobas gilde van angst en wierp met een snelle beweging het roer om. Cipriano stond het toe. Doch hij vervloekte hem in de lengte van alle dagen, toen hij zag, dat de schoener plotseling den steven weer wendde, hen rakelings passeerde en tijdig door den havenmond ontsnapte.

Op dat moment was de toestand van de sleepboot veel te hachelijk, dan dat nog aan verdere vervolging kon worden gedacht. Pascobas was dan ook inderdaad met man en macht bezig om te voorkomen, dat zijn schip tegen de zware steenen van het havenhoofd te pletter zou loopen. Hij had zelfs geen tijd om te denken aan de zeventuizend pond, die zich aan boord van den schoener bevonden.

Op den schoener waren ook onmiddellijk alle verdere voorbereidselen getroffen. De stuurman stond thans aan het roer; Martin en de twee Engelschen waren bezig met de bemanning. Zij werden uit het smeulende vooronder bevrijd en aan het werk gezet. Dat was dan ook dringend noodzake-

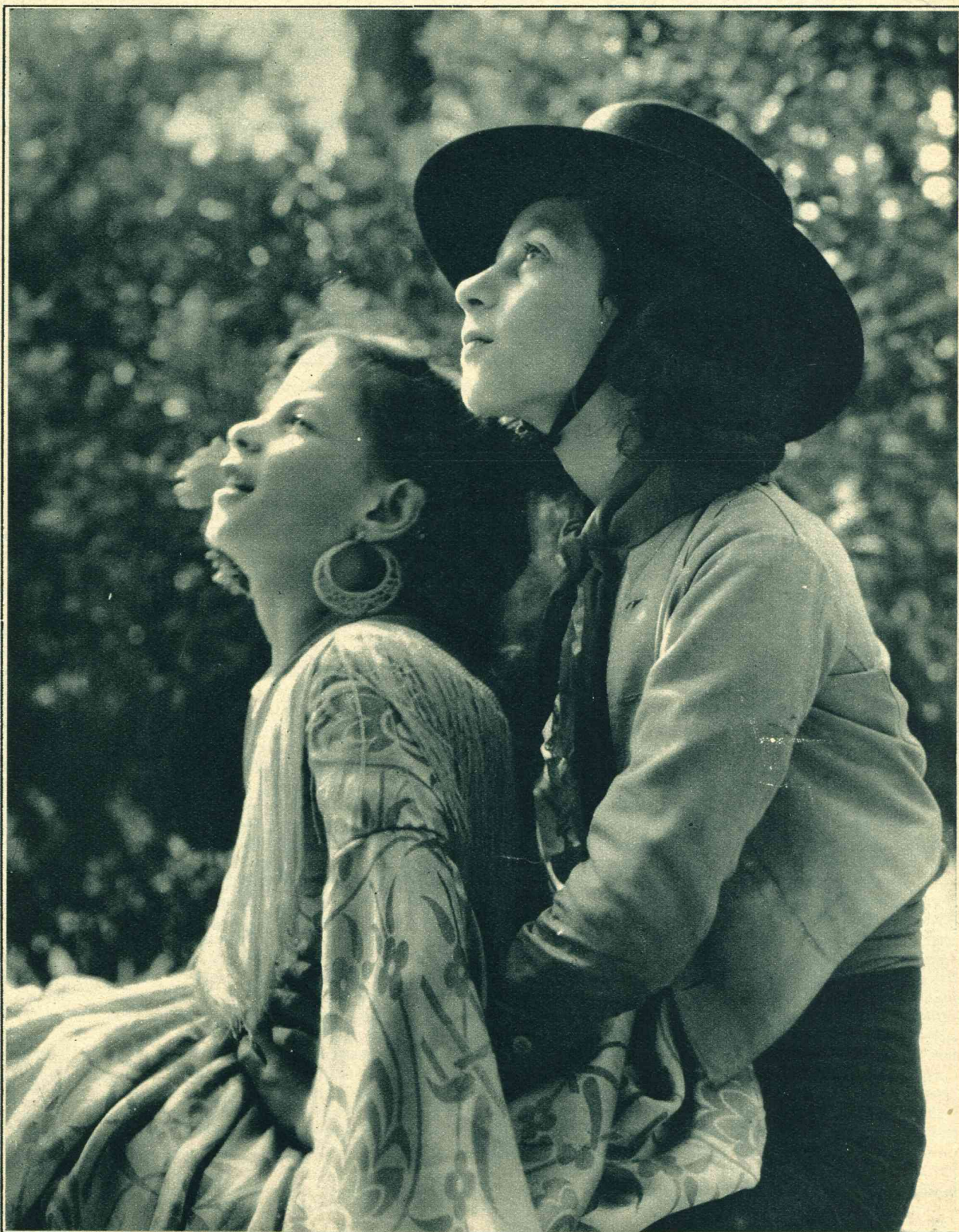
lijk. De ontsnapping uit de haven was een gevecht met den dood geweest, dat slechts door de ervaren zeemanschap van Sondes werd gewonnen. Doch thans in open zee waren handen noodig. Wat betreft het vuur in het vooronder — er sloeg zooveel water over het schip, dat men zich hierover verder niet meer bezorgd behoefde te maken.

IX. LILIAS.

Paul en Bevis leerden tijdens een nacht van arbeid en vermoeienis, waaronder zij bijna bezweken, wat het beteekende een schoener van de kust te houden bij een dergelijke woelige zee.

Zij werkten van tijd tot tijd bijna tot aan het middel in het water en moesten zich soms met man en macht aan iets vastklampen om niet door een stortzee overboord te worden geslagen. Zij konden bijna niet meer op de beenen staan van vermoeidheid, doch Martin Sondes en zijn stuurman spoorde hem voortdurend aan door korte, luide bevelen en scherpe opmerkingen. Paul herinnerde zich van tijd tot tijd, dat hij eigenlijk aan zijn prestige verplicht was nu en dan eens tegen te strubbelen. Eenmaal waagde hij het een weigerend antwoord te uiten, tenminste dit meende hij.

(Wordt voortgezet)

Andalusische danseresjes in de tuinen van het Alcazar te Sevilla.

Een Millionnaire Vertelt Thans

waarom hij een arm werkstertje trouwde.

„Op het oogenblik, dat zij mij aankeek, was ik door de heldere, frissche, blanke schoonheid van haar huid betooverd. Ik besloot haar te vragen of ze mijn vrouw wilde worden.”

Iedere vrouw kan gemakkelijk een huid krijgen, die zacht, blank en glad is — een huid, zooals de mannen ze mooi vinden en bewonderen. U behoeft slechts met het dagelijksch gebruik van de nieuwe Crème Tokalon — voeding voor de huid, wit (niet vet) te beginnen. Deze bevat geprepareerde room en olijfolie, alsmede bleekende, opwekkende en samentrekkende bestanddeelen. Zij dringt onmiddellijk in de huid, verzacht de geprikkelde huidklieren, trekt groote poriën tezamen en doet puistjes verdwijnen. Zij bleekt en maakt de donkerste en ruwste huid zacht. Zij maakt de huid in 3 dagen ongelooflijk nieuw, mooi en frisch — zooals het op andere wijze niet mogelijk is. Men moet de crème elken morgen gebruiken.

GRATIS — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende artikelen: een tube Crème Tokalon Biocel, voedsel voor de huid, rose kleur, 's avonds voor het naar bed gaan te gebruiken, een tube Crème Tokalon, witte kleur (niet vet) voor overdag, een doos Poeder Tokalon, poeder de riz met schuimerème (de gewenschte kleur opgeven), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in 5 postzegels van 6 cents voor porto-, verpakingskosten enz. aan de firma B. Meindersma, Afd. 9 F, Westerbaanstraat 154—158, Den Haag.

PIANO'S

Het Instrument, dat U
zoudt willen bezitten,
bevindt zich in onzen
voorraad. Komt U eens
kennismaken?

Vraag
catalogus B

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

AMSTERDAM Spui 12. h. N. Z. Voorburgwal

ROTTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

Tandaanslag

Bederf der tanden vormt zich onder tandaanslag.

Tandaanslag bevat bacteriën, die bederf veroorzaken.
Verwijdert daarom tandaanslag op de volgende manier.

WANNEER ge den tandaanslag van Uw tanden verwijdert, voorkomt ge alle mogelijke kwalen. Tandaanslag bevat bacteriën, die bederf veroorzaken. Het houdt deze bacteriën in voortdurend contact met de tanden: gewoon borstelen helpt hier niet op afdoende wijze.

Tandaanslag neemt voedseldeeltjes en rook in zich op. Het verergert iederen dag, wan-

neer de tandaanslag niet verwijderd wordt. Het verkleurt de tanden en maakt dat ze er dof uitzien.

Gebruikt Pepsodent om den tandaanslag te verwijderen, zonder het glazuur aan te tasten. Het bevat geen puim, geen scherpe bestanddeelen, het is absoluut onschadelijk maar verwijdert toch den tandaanslag, waar andere methodes falen. Begin nog heden Pepsodent te gebruiken.

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van "De Stad" te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Viletstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Zonnebrand

Stukloopen van Huid en Voeten
en Doorzitten bij Wielrijden

PUROL

verzacht en geneest

Doos 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Jeh bin ja heut so glücklich

"met mijn Aspaca gevulde ijsbonbons"

N.V. LONDON CARAMEL WORKS — BREDA

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren

is....
winnen!

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen
preparaat: **Aamsol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

MOOIE PLEKJES IN NOORD-HOLLAND

*Wuivende boomen rond rustige
huisjes te Werpershoof.*

Zomermorgen op een boerenhof te Twisk.

*De vriendelijke kerk
der Ned. Hervormde
Gemeente te Twisk.*

Een genoeg wordt de haarwassing door den schuimbril:

Het uitzicht blijft vrij, de oogen ongehinderd open. Schuim en water kunnen niet binnendringen. Den schuimbril vindt U om elk pakje

Zwartkop-Shampooon als een doorzichtig omhulsel.

Belangrijk is de toevoeging van een pakje Haarglans. Haarglans verwijdert de opgezogen alkali uit het haar en maakt het wederom elastisch en krachtig. Haarglans geeft het haar een natuurlijke glans en houdt het gezond en mooi.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampooon U mooi haar.

ZWARTKOP - SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

De banden van
Depressie
Vermoeidheid en
Overspanning
worden verbroken door de echte
Kola Dallmann

45 jarige reputatie!

PRIJS 80 Cts. PRIJS 80 Cts.

„Dwaas is hij, die
dezen bescheiden,
bekwamen

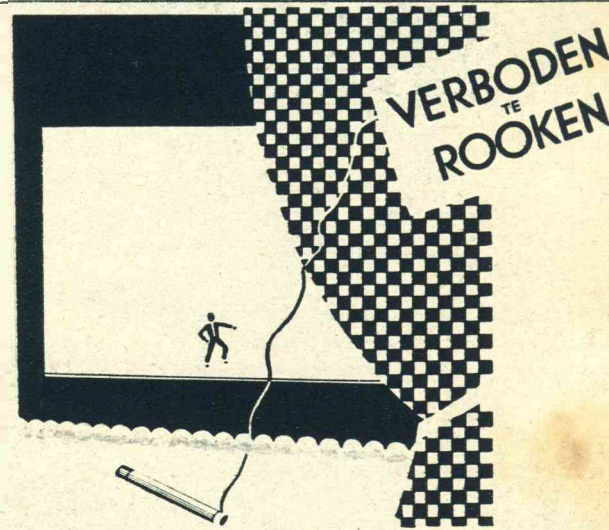
helper niet
in zijn dienst
neemt.”

Uit een brief

Vraagt prospectus en gratis monster bij het verkoopbureau v. Nederland
DALLKOLAT - POSTBUS 679 - AMSTERDAM
Let op den naam **KOLA DALLMANN** (er bestaat namaak)

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

Er zijn plaatsen waar rooken hinderlijk, ja zelfs gevaarlijk kan zijn. Dit behoeft voor den harstochteliiken rooker geen opoffering te beteekenen. Waar men niet mag rooken, neme men een stukje Wrigley's en men voelt het gemis niet. Wrigley's bevordert de speekselafscheiding, zoodat de keel niet droog wordt, houdt de tanden schoon, zuivert de adem, is goed voor maag en spijsvertering. Bovendien „na een stukje Wrigley's smaakt de volgende sigaar of sigaret des te beter.”

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje.

HM-4

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in lijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek: Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhaken van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Hierop letten!

Poeders en tabletten zijn alléén echt, als de verpakking voorzien is van den naam Mijnhardt. Let bij het koopen daar speciaal op, want dit alleen garandeert U de echtheid.

WRIGLEY

Het dal van Poschiavo

uit den tunnel van den Bernina-spoorweg gezien.